

ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἘΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ὉΡΘΟΔΟΞΗΣ ἘΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τοκ. Γραφείο
ΚΕΜΠ/Α
Αριθμός Αδείας
3845
ΚΩΔΙΚΟΣ
013053

PRESS POST
X7
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017 † Μεγάλη Παρασκευή. Τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ΕΤΟΣ ΝΖ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2161

1. Σήμερα είναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶναι ἡ ἀρχὴ εὐνοική! Ἄς λάμψουμε γιὰ τὸ πανηγύρι κι ἄς ἀγκαλιάσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον! Ἄς ποῦμε, «εἰμαστε ἀδελφοί» ὄχι μόνο σ' ἐκείνους ποὺ ἀπὸ ἀγάπη ἔκαναν κάτι γιὰ μᾶς, ἢ σ' ἐκείνους ποὺ δέχτηκαν κάτι ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν. Ἄς τὰ συγχωρήσουμε ὅλα τώρα ποὺ γιορτάζουμε τὴν ἀνάσταση. Ἄς συγχωρήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς συγχωρήσω ποὺ ἔχω τυραννηθεῖ ἀπὸ τὴν καλὴ τυραννία σας, αὐτὸ σᾶς τὸ λέω τώρα,

Λόγος εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδύτητα

καὶ ἐσεῖς νὰ μὲ συγχωρήσετε, ποὺ ἐξασκήσατε τὴν καλὴ τυραννία, ἐὰν μὲ κατηγορεῖτε γιὰ τὴ βραδυτορία μου, διότι βέβαια ἡ βραδυτορία αὐτὴ εἶναι πολὺ καλύτερη καὶ πολυτιμότερη γιὰ τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴν ταχύτητα ἄλλων. Διότι εἶναι καλὸ καὶ νὰ διατάζουμε γιὰ λίγο νὰ δεχτοῦμε τὴν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ, ὅπως πα-

λαιότερα ἔκα-νε ὁ Μωϋσῆς (Ἑξ. δ' 13)- κι ἀργότερα ὁ Ἱερεμίας (Περ. α' 6), ἀλλὰ καὶ νὰ τρέχουμε πρόθυμα, ὅταν μᾶς καλεῖ ὁ Θεός, ὅπως ἔκαναν ὁ Ααρών (Ἑξ. δ' 27) καὶ ὁ Ἡσαΐας (Ἠσ. στ' 8), μόνο ποὺ πρέπει καὶ τὰ δύο νὰ τὰ κάνουμε μὲ εὐσέβεια, δη-

λαδὴ νὰ διατάζουμε, γιατί εἴμαστε ἀδύναμοι, καὶ νὰ τρέχουμε μὲ προθυμία, γιατί ἔχει δύναμη ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς καλεῖ.

2. Μὲ ἔχρισε τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης, καὶ δίστασα γιὰ λίγο μπροστὰ στὸ μυστήριον αὐτό, γιὰ νὰ ἐξετάσω τὸν ἐαυτὸ μου. Μὲ τὸ

μυστήριον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζονται πάλι, χρησιμοποιώντας ὡς καλὸ βοήθον γιὰ τὴ δειλία καὶ τὴν ἀδυναμία μου τὴν γιορτῇ, ὥστε ὁ Χριστός, ποὺ σήμερα ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, νὰ ἀνακαινίσει καὶ ἐμένα μὲ τὸ Πνεῦμα, καὶ ἀφοῦ μὲ ντύσει μὲ τὸν νέο ἄνθρωπον, νὰ μὲ παραδώσει στὴν

καινούργια κτίση, σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν γεννηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, ὡς καλὸ δημιουργὸ καὶ διδάσκαλο, ποὺ μὲ προθυμῶτα πεθαίνει καὶ ἀνασταίνεται μαζί μὲ τὸν Χριστό.

3. Χθὲς σφαζόταν ὁ ἀμόνος, καὶ χρίονταν οἱ παρασιτάτες τῶν θυρῶν καὶ ἡ Αἴγυπτος θρηνεῖσε τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῆς, κι ἀπὸ κοντὰ μᾶς πέρασε ὁ ἐξολοθρευτὴς χωρὶς νὰ μᾶς πειράξει, ἐπειδὴ ἡ σφραγίδα τοῦ αἵματος ἦταν φοβερὴ καὶ σεβαστὴ, καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως αὐτοεχρίσθη «άνωτάτη ἀρχή» τῆς Ὁρθοδοξίας!

ΡΑΠΙΣΜΑ ΚΑΤΑΔΕΧΕΤΑΙ Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Ὁ Οἰκουμενισμός πίσω ἀπὸ τὶς μάσκες...

Τοῦ **κ. Νεκταρίου Δαπέργολα**,
Διδάκτορος Βυζαντινῆς Ἱστορίας

Εἰπώθηκε κάποτε προσφῶς ὅτι ὁ στόχος τῆς Νέας Ἑποχῆς δὲν εἶναι ν' ἀδείασει τὶς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, ἀλλὰ νὰ τὶς γεμίσει μὲ κόσμο ποὺ θὰ ἔχει ἀλλοιωμένο φρόνημα. Μετὰ ἀπὸ δεκαετίες μεθοδικῆς καὶ ὀργανωμένης δράσης τῶν ὁργάνων ποὺ, ἐνορχηστρουμένα ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς Παγκοσμιοποίησης καὶ τοῦ Σιωνισμοῦ, ἐργάζονται γιὰ τὸν συστηματικὸ πνευματικὸ ἐκμαυλισμὸ τοῦ λαοῦ μας καὶ τὴν ἀποδόμηση τῆς γνήσιας ὀρθόδοξης πίστεως, ὅσο βέβαια καὶ τῆς γλώσσας καὶ τῆς ἱστορίας του, εἶναι φανερό πῶς ὁ ἐν λόγω στόχος ἔχει σὲ μεγάλο βαθμὸ ἤδη ἐπιτευχθεῖ. Σήμερα λοιπὸν ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ, ἀκόμη καὶ μέσα στὸν λεγόμενον ἐκκλησιαστικὸ χώρο, ποὺ ὑποτιμῶν συνειδητὰ ὅλη τὴ συζήτηση ποὺ ἔχει ἀνοίξει ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια σχετικά μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸ - καὶ ἀναζωπυρώθηκε ἐπ' ἐσχάτων ἐξαίτιας τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἀλλὰ καὶ τῶν προσφάτων ἀποτείχισεων κάποιων κληρικῶν μᾶς ἐναντι τῶν οἰκουμενιστῶν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ ὑπ. Παιδείας κ. Γαβρόγλου διορθώνει τὸν Δημιουργόν!

Γράφει ὁ **κ. Φιλόλαος Δημητρίου**,
Δρ.Ν.- Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ

Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν Παιδείας,
Ἑρευνας καὶ Θρησκευμάτων

“Ὑλοποίηση στὸ Γυμνάσιο Θεματικῆς Ἑβδομάδας Ἐνημέρωσης καὶ Εὐαισθητοποίησης σὲ ζητήματα Διατροφῆς, Ἑθιμοῦ- Ἐξαρτήσεων καὶ Ἐμφυλῶν Ταυτοτήτων”, μὲ γενικὸ τίτλο: “Σώμα καὶ Ταυτότητα”.

Ἀξιότιμη Κύριε Ὑπουργέ,

Ἔχετε ἤδη ἐξαποστείλει πρὸς τὰ Γυμνάσια τῆς Χώρας μας τὴν ἀπὸ 23/12/2016 Ἐγκύκλιον (μὲ βαθμὸν μάλιστα “ἐξαιρετικῶς κατεπείγουσαν”), μὲ τὴν ὁποία ἐντέλεσθε τὴν “Ὑλοποίηση” τῆς ἐν θέματι “Ἑβδομάδος”, μὲ τὶς τρεῖς ἐνότητες. Εἶναι ἐμφανεστάτοιν ὅτι τὸ βάρος πέφτει εἰς τὴν τρίτην θεματικὴν ἐνότητα, ἀφοῦ, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα π.χ.τῆς διατροφῆς, χρόνια τώρα πολλὰ παιδιὰ (ὄχι μόνον τοῦ Γυμνασίου)...λιποθυμοῦν στὶς αἰθουσες ἀπὸ ἀσιτία! Τὸ ἰδιαίτερον, λοιπόν, “ἐνδιαφέρον” ἡμῶν καὶ τῶν συμβούλων σας ἐπικεντρώνεται εἰς τὴν τρίτην “θεματικὴν ἐνότητα”.

Εἰς τὴν ἐνότητα αὕτην, καθορίζετε τέσσερα ἐπὶ μέρους “θέματα”: Σωματικὲς ἀλλαγὲς στὴν ἐφηβεία – Βιολογικὴ καὶ Κοινωνικὸ φύλο – Ἀποδομῶντας τὰ ἐμφυλῶν στερεότυπα- Ἀνδρώπινα δικαιώματα καὶ δικαιώματα γυναικῶν.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτο “Σωματικὲς ἀλλαγὲς στὴν ἐφηβεία” δὲν νομίζω ἀπαραίτητον τὸ ἐπικεντρωθῆναι ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τεμένη καὶ τεμενάδες

Τοῦ **κ. Δημητρίου Π. Λυκούδη**,
Θεολόγου – Φιλολόγου, Ὑπ. Δρος Παν/μίου Ἀθηνῶν

Ὁ Ἱάκωβος Φαλμαράουερ, γερμανὸς ἱστορικός, ὑποστήριξε ὅτι «οἱ Νεοέλληνες εἶναι ἀπογόνιοι τῶν Σλάβων καὶ πῶς δὲν ρεεῖ οὔτε σταγόνα ἑλληνικοῦ αἵματος στὶς φλέβες τους”.

Ἔνα μέρος τῆς θεωρίας τοῦ ἀφοκεντριτισμοῦ, τὶς βασικὲς ἰδέες τοῦ ὁποίου, πολὺ φοβούμεθα ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἔχουν οἰκειοποιηθεῖ πολλοὶ ἡμέτεροὶ κυβερνητικοὶ ἀξιωματικοί.

Ἀναφέρομαι στὴν ἐτικεττὴν κατασκευὴ τζαζμῶν, οὐχὶ ἐνὸς ἀλλὰ περισσοτέρων, ἐνὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας, ἀκριβῶς τὴν ἴδια χρονικὴ στιγμήν ποὺ ἡ Γαλλία, ὡς πληροφόροίμαι, ἐτοιμάζεται νὰ βάλει λουκέτο σὲ εἰκόσι περὶποὺ τζαμιά, καθὼς τὰ τελευταῖα, εἶναι κοινὰ πλέον ἀποδεκτὸ, χρησιμοποιοῦνται ὡς τὰ ἀμεσότερα καὶ πλέον «ἀξιόπιστα» καὶ ἀποτελεσματικὰ μέσα τοῦ ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ!

Τὸ κόστος κατασκευῆς τῶν τζαζμῶν στὴν Ἑλλάδα, ὡς γίνεται ἀβίαστα κατανοητὸ, θὰ ἀναλάβουν οἱ Ἑλληνες φορολογούμενοι, ἡ συντριπτικὴ πλειονότης τῶν ὁποίων ὁμολογεῖ τὴν ὀρθόδοξὴν χριστιανικὴν τὴν ἰδιότητα. Ἀληθεῖα, γιὰ ὅσα ἐκτροπὰ βεβηλωσέων καὶ λεηλασιῶν σὲ ὀρθόδοξους ἱεροὺς Ναοὺς στὴν Τουρκία, ἐρωτῶ, ἐνδιαφέρθηκε κανεὶς; Γιὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἀκμάζουσα καὶ περιλάλητῃ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, καὶ πάλιν ἐρωτῶ, ἀδμονεῖ, αγωνιᾷ κανεὶς; Γιὰ τὸ Ὁρθόδοξο καὶ παλαιόφατο Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν ἐν μέσῳ πολλῶν κινδύνων διασφαλιστὸν τοῦ πατριαρχικοῦ θεσμοῦ, ἀναρωτιέμαι, ποῖος ἐκ τῶν κυβερνούντων ἐπιδεικνύει ἐστὼ τὸ μισὸ τῆς εὐαισθησίας συγκριτικὰ μὲ αὐτὴν ποὺ ἐκφράζεται «ἀπλόχε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπαλοφθὴ ἀναφορῶν εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ κείμενα τῆς Μ. Ἑβδομάδος
ΒΛΕΠΕ Εἰς τὴν 5ην σελ.

Τοῦ **κ. Παύλου Τρακάδα**

Τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχει ἀναληφθῇ μία συστηματικὴ προσπάθεια ἀπὸ παραγόντας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, διὰ νὰ ἐπιβάλουν ἓνα ἰδιότυπον «Πρωτεῖον» εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ ἱστορία ἔχει ἀποδείξει ὅτι, ὅταν κάτι τονίζεται εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι αὐτὸ ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποῖαν βιώνουμεν. Ἐτοί σήμερα ἐν μέρει τονίζεται αὐτό, διότι μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ἀπολέσει τὴν παντοκρατορίαν του, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι εἶναι αὐτοδιοικητοὶ καὶ δὲν δέχονται παρεμβάσεις, παρὰ μόνον ὅταν αὐταὶ γίνονται ἐκβιαστικῶς τῷ τρόπῳ. Ὅμως τὰ πρόσωπα ποὺ ἀπαρτίζουν τὸ δυναμικὸν τοῦ Πατριαρχείου ἀντὶ νὰ προσαρμοσθῶν εἰς τὴν πραγματικότητα, καθὼς ἐπανῆλθεν ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὸ μὴ ἀπολυταρχικὸν ἰσὸτιμον σύστημα, ἀναπολοῦν τὰς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Διάλογος μετὰ Πρωτοϊερομανοῦς

Τοῦ **κ. Γεωργίου Ἰωάννου Καραλή**, Διδάκτορος Ἱατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἑνὸβα

1) Ἐρώτησις πρωτοϊερομανοῦς: Οἱ χριστιανοὶ ὅταν μιλᾶνε γιὰ Θεὸ δὲν ἐννοοῦν μία ἀπρόσωπη οὐσία, ὅπως στήν ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ἀλλὰ γιὰ ἓνα προσωπικὸ Θεὸ ποὺ εἶναι Πατέρας, Υἱὸς καὶ Ἅγιο Πνεῦμα δηλαδὴ τρία πρόσωπα. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα θὰ πρέπει νὰ βρίσκονται καὶ σὲ προσωπικὴ κοινωνία καὶ σχέσι. Ἡ κοινωνία στὴν Ἁγία Τριάδα συνίσταται ἀπὸ τρεῖς ἐτερότητες ποὺ δημιουργοῦν μεταξύ τους ἓνα ἀτελείωτο δίκτυο σχέσεων. Αὐτὲς οἱ σχέσεις ὁρίζουν καὶ τὰ πρόσωπα. Δηλαδὴ ἡ σχέση πατρότητας καὶ Υἱότητας ὁρίζει καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό. Ἐπομένως ἡ σχέσι εἶναι σημαντικὴ, γιατί μόνο αὕτη μπορεῖ νὰ ὁρίσει τὰ διάφορα πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Χωρὶς αὕτη τὴν σχέσι δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ὁρίσουμε οὔτε τὸν Πατέρα, οὔτε τὸν Υἱό.

Τὰ τρία πρόσωπα βρίσκονται κατὰ συνέπειαν σὲ ἓνα ἀτέλειωτο δίκτυο σχέσεων μεταξύ τους, αὐτοκαθορίζονται καὶ ἡ ἐνότητι δίνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Πατρός. Εἶναι ἐτερότητες μὲν, ἀλλὰ

ἐτερότητες ποὺ προέρχονται ἀπὸ μία ἀρχή, δηλαδὴ ἀπὸ ἓνα πρῶτο. Χωρὶς αὕτην τὴν ἀρχὴ δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἐπιτευχθεῖ μία ἐνότητι. Ἡ κοινωνία τῶν προσώπων ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἀρχή, δηλαδὴ μὲ τὸν πρῶτο, ποὺ εἶναι ὁ Πατὴρ, καθορίζει καὶ

τὸ ἓνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡ ὁμορφία τοῦ χριστιανισμοῦ ἔγκειται σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημείον κατὰ τὴν ἀπομύη μου: τρεῖς ἐτερότητες ποὺ ἡ μία ὁρίζεται ἀπὸ τὴν σχέσι ποὺ ἔχει μὲ τὴν ἄλλη. Ἐτερότητες σὲ θέσι νὰ πετύχουν δυναμικὰ μία ἐνότητι,

ΠΑΣΧΑΛΙΟΙ ΕΥΧΑΙ

Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Πανελληνίου Ὁρθόδοξου Ἐνώσεως» (Π.Ο.Ε.) ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Διευθυντὴς Συντάξεως καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» εὐχονται εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως, τοὺς συνεργάτας, τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀναγνώστας, τοὺς φίλους καὶ ὑποστηρικτάς τοῦ καλοῦ ἀγώνος καὶ εἰς τοὺς ἐγγύς καὶ μακρὸθεν προσευχομένους διὰ τὴν εὐδόξωσιν τῆς ἐν Χριστῷ πορείας μας, ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος χαρίξῃ τὸ φῶς τὸ ἐκ τοῦ Παναγίου Του ἴαφου ἐξερχόμενον εἰς ἕκαστον ἀνθρώπων, ἰδιαίτερος δὲ εἰς τοὺς κυβερνούντας τὴν Πατρίδα μας καὶ τοὺς κατεχουσιάζοντας τὸν κόσμον, διαλύων τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας καὶ ἐκδιώκων τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἵνα ἐργαζόμεθα διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ΧΡΙΣΤΟΣ ἈΝΕΣΤΗ!

• Ἐπίσης γνωστοποιεῖ διὰ λόγων τῶν ἀργίων τοῦ Πάσχα, ἡ ἐφημερίς δὲν θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου (Παρασκευῆν 21.4. 2017), ἀλλὰ τὴν μεθεπομένην Παρασκευῆν 28.4.2017.

• Τὸ Βιβλιοπωλεῖον, ὅμως, θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὸν καὶ θὰ λειτουργῇ ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας.

ἘΠΙΤΥΛΛΙΔΑΣ Ἡ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἱερομόναχος Ἀμφιλόχιος Μακρῆς
Ὁ εὐπατριδὴς Γέρων
καὶ τὸ πολύκορφον ὄρος τῆς Πάτμου
47 ἔτη ἀπὸ τὴν κοίμησίν του (16.4.1970)

Τοῦ **κ. Γεωργίου Δ. Μηλίτης**, διδασκάλου

3ον.-Τελευταῖον

Ἀπὸ τὶς νοουθεσίες του

Ὁ π. Ἀμφιλόχιος, ἂν καὶ ἦταν ἀσθενητικῆς κράσεως, δὲν ἔπαυε νὰ νοουθετῇ καὶ νὰ συμβουλεύει ὅσους τοὺ τὸ ζητοῦσαν. Μὲ συγκίνηση οἱ πιστοὶ θυμοῦνται ἀκόμα τὶς συμβουλὰς του. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια. Ἐλεγε:

• Νὰ σὰς ἀξιώσει ὁ Θεὸς νὰ πᾶρετε τὸ Φῶς ἀπὸ τὴν ἀναμμένη Λυχνία τῆς Ἀποκαλύψεως (τὴν Πάτμο) καὶ νὰ τὸ μεταφέρετε ἀπέναντι, γιὰ νὰ ἀνάψετε τὶς σβησμένους Λυχνίς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου στὴ Μικρὰ Ἀσία.

• Προσκυνεῖτε τὸν ρῥήτορα: Γιατί ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ ἐξοριζοῦν οἱ Ἑλληνες ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία;

κρά Ἀσία; Ἡ ἀπάντησί του ἦταν: -Ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ φύγουν, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν ἐκεῖ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο κακό. Φαίνεται, σημειώειν βιογράφος του, ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ τὸ ἀποκάλυψε αὐτό, γιατί ἔχει μεγάλη ἀγωνία γι' αὐτὸ τὸ θέμα, ποὺ φανέρωσε ὅτι ἐκεῖ θὰ γίνῃ μεγάλο κακὸ κι ὅτι ὁ πόλεμος θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴ Συρία...

• Πολλὲς φορές ἔρχεται ὁ Χριστός καὶ σὺ χυπτεῖ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς σου, τὸν βάζεις νὰ καθίσῃ σὲ τὸ σαλόνι τῆς ψυχῆς σου κι ἐσύ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς ἀσχολίες σου ξεχνᾷς τὸ μεγάλο ἐπισκόπητι. Ἐκείνος περιμένει νὰ ἐμφανιστεῖς, περιμένει κι ὅταν πλεόν ἀργήσεις πολὺ σηκώνεται καὶ φεύγει. Ἀλλὴ φορὰ πάλι εἶσαι τόσο ἀπασχολημένος ποὺ

τοῦ ἀπαντᾷς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δὲν ἔχεις καιρὸ οὔτε ν' ἀνοίξεις.

• Προσεῖτε τὰ ζῶα, ὅταν βόσκουν στὰ λιβάδια ἐπιλέγουν τὴν τροφὴν τοῦ. Τὰ βόστανα ποὺ εἶναι δηλητηριώδη τὰ γνυρίζουν μὲ τὴν δσφρηση καὶ δὲν τὰ τρώγουν. Ὅλα τὰ χορτάρια δὲν εἶναι ωφέλιμα γιὰ ὅλα τὰ ζῶα. Ἡ ἐπιλογὴ εἶναι αὐτάρχη δική τους καὶ μόνον. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, λογικοὶ ὄντες, κάνουμε αὕτη τὴν διακρίσιν τῶν ἀλόγων ζῶων ἢ καταβροχθίζουμε μὲ τὴ σκέψη, τὰ μάτια μας καὶ γενικά τὶς αἰσθησεις μας ὅ,τι μᾶς σερβίρει ὁ διάβολος. Δυστυχία μας δὲ ξεχωρίζουμε τὸ καλὸ ἐντυπιο ἀπὸ τὸ κακό, τὸν διεισπραμμένο λόγο ἀπὸ τὸν οἰκοδομητικὸ, γιατί χρησιμοποιοῦμε τὴν καταραμένη φράση: «νὰ δοκιμάσω».

• Κοιτάξετε τὰ δένδρα ποὺ συνεχῶς προσπαθοῦν τὴν κορυφὴ τους νὰ τὴ βγάξουν στὸν ἥλιο. Ἄν ὑπῆρχε κάποιος τρόπος νὰ βλέπαμε τὴν προσπάθειά του καὶ ἐμεῖς κλαροὶ νὰ τραβήξαι καὶ τὴν ἐλάχιση ὑγρασία, γιὰ νὰ ριζώσι στὴ γῆ, θὰ μέναμε ἐκαστατικοί. Πότε ἐμεῖς τείνουμε στὸν ἥλιο τὴ δικαιοσύνης, τὸ Χριστό; Πότε αγωνιζόμαστε νὰ ριζώσι μέσα μας ἡ πίστις;

• Ἀκούστε τὰ πουλιά πῶς μέσα στὴ βαρυχειμνία δειλὰ-δειλὰ μὲ τὸ κελάδημά τους προαναγγέλλουν τὴν ἀνοίξη, κι ὄχι μόνον τὰ πτηνὰ ἀλλὰ καὶ πολλὰ δένδρα μᾶς δίνουν τὴν παραγοριὰ τῆς ἐρχομένης ἀνοίξης. Ἐμεῖς συναισθανόμεστε καὶ στοχαζόμεστε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου ἢ τρώγουμε καὶ πίνουμε, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνομαστε ὅτι ὑπάρχει τέλος σ' αὐτὸ τὸ θέατρο τῆς ζωῆς;

• Καλὰ μὴν παιδιὰ, πάρτε μαθήματα ἀπὸ τὴ φύση καὶ προσαρμόστε τὰ στὴ ζωὴ σας. Ὁ Θεὸς δὲ μᾶς ἐδῶσε μόνον τὴν Βίβλον μὲ μᾶς διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν κτίση. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ μᾶς βοηθοῦν νὰ βρούμε τὴ σωτηρία, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ ἀποστρεφόμεστε. Ὁ προσηλυτισμὸς μας καὶ οἱ ἐπιλογές μας εἶναι πάντα τὸ εὐκολο καὶ τὸ εὐχάριστο. Μεγάλη δασκάλα ἡ φύσι! Καὶ οἱ Προφήτες καὶ οἱ Ἀποστόλοι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μας τὴν χρησιμοποιοῦσαν, γιὰ νὰ μὲς διδάξουν ἐκφραστικότερα. Ἐμεῖς, ὄχι μόνον δὲ μαθητεύουμε, ἀλλὰ τὴν ἀποστρεφόμεστε καὶ τὴν καταστρεφόμε.

• Νὰ καλλιιεργεῖς τὴν εὐχή καὶ θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποὺ ἡ καρδιά

σου θὰ σκιριεῖ ἀπὸ χαρὰ, ὅπως ὅταν πρόκειται νὰ δεῖς ἓνα πολυαγαπημένον σου πρόσωπον.

• Τὴ βραδινὴν προσευχὴ νὰ μὴ τὴν ἀμελήσις. Δὴ προσεύχεσθαι μὲ διάθεσιν, ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν σὲ συμπόσιον. Εἶναι εὐγνιοὶ καὶ αἰσθάνονται ὅλο χαρὰ. Ἐτοί κι ἐσύ ἀφοῦ πρὸκειται νὰ μιλήσις μὲ τὸ Νυμφίον σου, νὰ μὴ ἀκούσι ὅταν σοῦ λέγει ὁ πειρασμός διάφορα γιὰ νὰ σὲ ἐμποδίσαι, γιατί ἔχεις ἔχουμε ἓνα ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ μᾶς.

• Ἡ φιλοξενία... ἡ μεγαλύτερη τῶν ἀρετῶν. Ἐπιστρέφει τὴ χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στὸ πρόσωπο καθὲ ξένου νὰ βλέπουμε τὸν ἴδιον τὸ Χριστό.

• Στὴ Θεῖα Λειτουργία γιὰ νὰ ἔρθῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχεις συγκέντρωση, εἰρήνη καὶ νὰ μὴ σκέφτεσαι τίποτα.

• Ὁ Χριστὸς εἶναι κοντὰ μας, ἄς μὴ τὸν βλέπουμε... καμιά φορὰ μᾶς δίνει καὶ κανένα μπάτσο ἀπὸ πολλὴ ἀγάπη.

• Ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ζη

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ὁρθόδοξον προσανατολισμὸν διὰ τὰ Θρησκευτικὰ ζητᾶ ἡ Ἐκκλησία

Τοῦ **κ. Ἡρακλῆ Ρεράκη**, Καθ. Παιδαγωγικῆς – Χριστ. Παιδαγωγικῆς τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει διακηρύξει ὅτι θέλει τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ ἔχει Ὁρθόδοξο Προσανατολισμό. Γιὰ νὰ ἔχει ὀρθόδοξο προσανατολισμὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, τὴ λειτουργικὴ καὶ μυστηριακὴ ζωὴ, τὶς ὀρθόδοξες χριστιανικὲς ἀλήθειες, ποὺ ἐκφράζονται τῇ ζωσᾶ ἐκκλησιαστικῇ παραδόσει, μὲ ἄλλα λόγια, τὸ μῆνυμα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμo.

Ὁ Ὁρθόδοξος προσανατολισμὸς ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ χωρῇαι οὔτε νὰ ἐκφράσει τὸ μείγνυα τῶν στοιχείων, τῶν ἀξιών καὶ γενικὰ τῶν διδασκαλιῶν τῶν θρησκείων τοῦ κόσμου, ποὺ προτείνουν τὰ νέα πολυθρησκειακά Προγράμματα Σπουδῶν, διότι ὁ Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία θρησκεία, μὲ τὴν κύρια σημασία τοῦ δροῦ, ἀλλὰ ἡ πίστις στὴν μοναδικὴ Ἀποκάλυψη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ στὸν κόσμo.

Ἀπὸ πλευρᾶς ἐκπαιδευτικοῦ σχεδιασμοῦ, ὁ ὀρθόδοξος πίστις ἔχει ἐμπλουτισεῖ καὶ ἐμπότισε ἐμπειρικὰ καὶ βιωματικά τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, σὲ βαθμὸ, μάλιστα, ποὺ νὰ μὴ μπορεῖ ἓνα παιδί στὴν Ἑλλάδα νὰ μορφωθεῖ πολιτισμικά καὶ κοινωνικά, χωρὶς νὰ βιώσει καὶ νὰ γνωρίσει τὸ πνευματικὸ βάθος τῆς παραδόσης ἐκείνης ποὺ νοηματίζει ἐδῶ

τὸ νοητικὸ καὶ ἀντιληπτικὸ τοῦ ἐπιπέδo, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει, δηλαδὴ τὰ αἴτια καὶ τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς του. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ μαθεῖναι τόσα στοιχεῖα γιὰ τὴν ὁλικὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς του, γιὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ τὸν προσανατολισμὸ καὶ νὰ μὴ μαθαίνει, ὡς βαπτισμένoς ὀρθόδοξος, γιὰ τὴν πνευματικὴν τοῦ ζωὴ καὶ τὸν ὀρθόδοξο προσανατολισμὸ του. Εἶναι σημαντικό νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὰ νέα πολυθρησκευαικά Προγράμματα, δὲν περιλαμβάνονται διδασκαλίες ποὺ ἀφοροῦν στὴν πνευματικὴ πορεία, στὴ μυστηριακὴ καὶ λειτουργικὴ ζωὴ, στὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ νέου ἀνθρώπου. Ὁ στόχος τῶνς περιοριεῖται μόνον σὲ ἓνα καὶ μοναδικὸ θέμα: Στὴν ὁμαλὴ συμβίωση τῶν μαθητῶν μὲ τοὺς διαφορετικοὺς τῶν ἄλλων θρησκείων καὶ τῇ δημιουργίᾳ μιᾶς πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας.

Ἐποῖ, γιὰ τὰ τρία μεγάλα «ἑστιάσματα» τῶν διδασκαλιῶν καὶ στοιχείων τῶνς συγκρότηση καὶ στὸν θεολογικὸ τους προσανατολισμὸ οἱ Χριστιανοὶ τὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν πίστι καὶ τὴ ζωὴ τους ἐνὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία, συνεπῶς, ζητᾶ Ὁρθόδοξο προσανατολισμὸ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἐπιδιώκει νὰ ἀνοίξει γιὰ τοὺς μικροὺς ὀρθόδοξους μαθητὲς τὸ κεφάλαιo τοῦ νοημάτος τῆς ζωῆς τους. Νόημα ζωῆς σημαίνει ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ μικρὸς ἀρχίζει νὰ συνειδητοποιεῖ, ἀνάλογα μὲ

τὸ νοητικὸ καὶ ἀντιληπτικὸ τοῦ ἐπιπέδo, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει, δηλαδὴ τὰ αἴτια καὶ τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς του. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ μαθεῖναι τόσα στοιχεῖα γιὰ τὴν ὁλικὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς του, γιὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ τὸν προσανατολισμὸ καὶ νὰ μὴ μαθαίνει, ὡς βαπτισμένoς ὀρθόδοξος, γιὰ τὴν πνευματικὴν τοῦ ζωὴ καὶ τὸν ὀρθόδοξο προσανατολισμὸ του. Εἶναι σημαντικό νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὰ νέα πολυθρησκευαικά Προγράμματα, δὲν περιλαμβάνονται διδασκαλίες ποὺ ἀφοροῦν στὴν πνευματικὴ πορεία, στὴ μυστηριακὴ καὶ λειτουργικὴ ζωὴ, στὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ νέου ἀνθρώπου. Ὁ στόχος τῶνς περιοριεῖται μόνον σὲ ἓνα καὶ μοναδικὸ θέμα: Στὴν ὁμαλὴ συμβίωση τῶν μαθητῶν μὲ τοὺς διαφορετικοὺς τῶν ἄλλων θρησκείων καὶ τῇ δημιουργίᾳ μιᾶς πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας.

Ἐποῖ, γιὰ τὰ τρία μεγάλα «ἑστιάσματα» τῶν διδασκαλιῶν καὶ στοιχείων τῶνς συγκρότηση καὶ στὸν θεολογικὸ τους προσανατολισμὸ οἱ Χριστιανοὶ τὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν πίστι καὶ τὴ ζωὴ τους ἐνὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία, συνεπῶς, ζητᾶ Ὁρθόδοξο προσανατολισμὸ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἐπιδιώκει νὰ ἀνοίξει γιὰ τοὺς μικροὺς ὀρθόδοξους μαθητὲς τὸ κεφάλαιo τοῦ νοημάτος τῆς ζωῆς τους. Νόημα ζωῆς σημαίνει ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ μικρὸς ἀρχίζει νὰ συνειδητοποιεῖ, ἀνάλογα μὲ

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται! Τὸ αἵτημα τῶν χριστιανῶν ἐκπληρῶνεται καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐλευθερώνεται! Πῶς ἔγινε αὐτό; Τὸ ἱερὸν κείμενον εἶναι λίαν ἀσφαλιστικό. **«Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἐλαμψεν ἐν τῷ οἰκήτρῳ· πατάξας δὲ τὴν πλευράν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτὸν λέγων, Ἀνάστη ἐν τάχει· καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλυσίδες ἐκ τῶν χειρῶν»** (Πράξ. ΙΒ´ 7). Μὲ τὸσον ἁπλοῦν τρόπον. Ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν καρδιακὴν ἐκείνου προσευχὴν, καὶ ἀποστέλλει Ἄγγελον. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἀγγέλου εἶναι, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πρώτων ἐκείνων Χριστιανῶν καὶ ὁ Πέτρος νὰ ἐναρθερῇ κοντὰ τους.

Ἀξίζει δὲ νὰ ἰδωμεν κάποιες λεπτομερεῖες τοῦ θαύματος, ὅπως τὶς καταγράφει τὸ ἱερὸν βιβλίον τῶν Πράξεων **«ὃν καὶ πᾶσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδόσας τέσσαρας τετραδίοις στρατιῶτων φυλάσσειν αὐτόν, ... τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἡν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μετὰ τὸν στρατιῶτην δεδεμένους ἀλύσεις δυσί, φυλάκας τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν»** (Πράξ. ΙΒ´ 4-6). Ἐκεῖ σημαίνει ἀσφαλῶς, νὰ ἰδωμεν, μὲ πόσῃ ἀσφάλειαν ἐπιπρεπῆς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν διὰ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ ὁ ἀνθρώπος καὶ ἐφευρίσκῃ τρόπους καὶ ἐφαρμὸζῃ μεθόδους, ὁ Θεὸς δὰ δύναται νὰ διαλύσῃ τὰς μεθόδους ταυταί! Ὅχι εἰς μίαν προσπάθειαν ἐπιδείξεως τῆς Θεῆας δυνάμεως Του, ἀλλ´ ὅσον διὰ νὰ καταδείξῃ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν ἀγάπην Του εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἀγνοοῦν καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἀναζητοῦν.

Ὁ Πέτρος, λοιπόν, ἐλευθερὸς ... **! «καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἔσσι τὸν γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν»** (Πράξ. ΙΒ´ 9). Αἱ ἀλυσιδεῖς λύνονται καὶ πῖπτουν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τοῦ Ἀποστόλου. Οἱ στρατιῶται – φυλάκες, παρ' ὅτι ἄρτυντο, δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸ παρακρίνον. Αἱ θύραι τῆς φυλακῆς ἀνοίγουν αὐτομάτως διὰ νὰ περάσῃ ὁ Πέτρος μετὰ τοῦ Ἀγγέλου. Καὶ ὅταν ἀπεμακρυνθῇσαν ἀρεκαὶ καὶ ὠλοκραυγῇ τῇ ἀποστολῇ τοῦ Ἀγγέλου, ὁ ἐλευθερὸς πλέον Πέτρος, προσπαθεῖ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὸ τί ἀκριβῶς τοῦ ἔχει συμβῆ.

Τὸ ὄπλον

Ἀλήθεια, ἔχομεν ἀντιληφθῇ τὸ πόσον ἰσχυρὸν εἶναι τὸ ὄπλον τῆς προσευχῆς! Βεβαίως, ὁ Κύριός μας, κατ' ἐξοχήν ἡμᾶς συνοιστὰ εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, νὰ προσευχόμεθα καὶ νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅ, τι ἐπιθυμοῦμεν μὲ τὴν ὁποίησιν μάλιστα ὅτι θὰ μᾶς δώσῃ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ζητούμεν. **«Ἀιτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὕρεσθε, κρούετε, καὶ ἀνοίγησεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἶτών λαμβάνει καὶ ὁ ζητὼν εὕρισκει καὶ τὸ κρούοντι ἀνοίγησεται»** (Ματθ. Ζ´ 7-8). Ἡμεῖς ὁμως, ζητοῦμεν; Καὶ ἂν ζητοῦμεν, διατὶ δὲν λαμβάνομεν; μάλιστα ὁ Κύριος εἶναι ... ἀναζητούμενος; Ὅχι, φυσικά! Τοῦτο εἶναι βλασφημία ἀκούη καὶ νὰ τὸ σκεφθῶμεν. Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, εἰς τὴν Καθολικὴν τοῦ ἐπιστολῆον ἀπαντᾷ εἰς τοῦτο τὸ ἐρωτήμα ὡς ἐξῆς· **«αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε»** (Ἰακ. Δ´ 3).

Ὅχι! Ὁ Κύριός δὲν εἶναι ἀναζητούσις! Ἡμεῖς ψυλάνομεν πνευματικὰς καὶ αἰ προσευχαί μας δὲν εἰσάκουόνται. Ἄς θυμηθῶμεν μίαν βασικωτάτην προϋπόθεσιν ποὺ απαιτεῖται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσευχῆς. **«Καὶ ὅταν στήκητε προσευχόμενοι, ᾄτετε εἰ τι ἔχετε κατὰ τίνος, ἴνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ᾄδῃ ὑμῖν τὰ παραμύθια ὑμῶν. Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ᾄετε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ᾄψεται τὰ παραμύθια ὑμῶν»** (Μάρκ. ΙΑ´ 25-26). Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συγχωρησις πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας. Καὶ εἶναι αὐτονόητον· πῶς θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸ Κύριον νὰ δεῖξῃ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς, ὅταν ἡμεῖς δὲν προσιτέμεθα νὰ πράξωμεν ἐπὶ ἰδίου καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μας; Ἡ Παραβολὴ τῶν μυριῶν τάλαντων, πρὸς τοῦτο ἐλέγχῃ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως κατανοήσωμεν τὴν βασικωτάτην ταύτην προϋπόθεσιν διὰ τὴν πραγμάτωσιν μιᾶς εὐαρέστου προσευχῆς.

Μετὰ τῆς συγχωρησεως ὁμως, ἡ εὐήκοος προσευχὴ ἀπαιτεῖ, τὴν συμμετοχὴν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός· κοντὰ δὲ καὶ εἰς ταῦτα τὰς βασικάς προϋποθέσεις, καταχωροῦμεν τὴν Πιστὴν τὴν ὁποῖαν πάντοτε ἐζητεῖ ὁ Κύριος διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν αἰτημάτων ἡμῶν. **«καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσυχῇ πιστεύοντες, λήψετε»** (Ματθ. ΚΑ´ 22). Κακῶς ἐκτιμώμεν ὁ καθεὶς τὴν ἀξίαν του, θεωροῦμεν ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν ἐπαρκεῖ καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Κυρίου μας· μᾶ ὅμως ἐλκρινεστέρα ματὰ ἰσως μᾶς ἀπογοητεύσει. Τοῦτο λέγομεν, ὅχι διότι διπλωμέθεα νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐνδόμυχον ἐπικοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ, διότι κρίνομεν ... ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος!

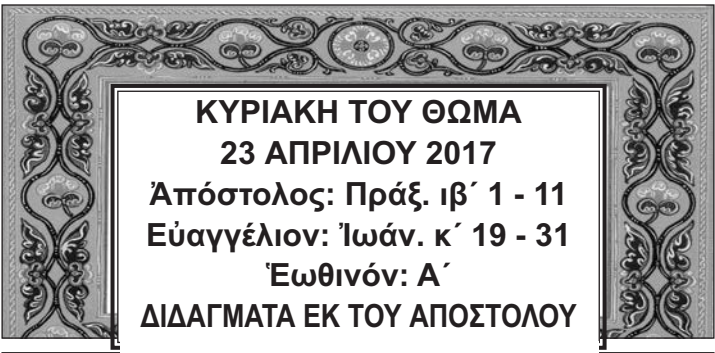
Ἡ Θεία Δύναμις

Ἄν θὰ ἥδυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν μίαν εὐχὴν κατακλείοντες τὸ παρὸν, ἂ ἐλέγομεν πρὸς ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἀνθρώπον δὲν ὠλόγηρσεν. Ἡ Θεία δύναμις Του παραμύθει ἱκανὴ καὶ πρὸθυμος διὰ τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἡ Θεία κραυγὴ δὲ δὰ παύσῃ νὰ ἤχη καὶ νὰ ἐξυπνᾷ ἡμᾶς τοὺς ὑπνούντας πνευματικῶς **«Ἀιτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν»!**

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Πατσάουρου

Ἱερoκήρυξ Ἱερὰς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ
23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017
Απόστολος: Πράξ. ιβ´ 1 - 11
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. κ´ 19 - 31
Ἑωθινόν: Α´

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ».

Ἡ προσευχὴ

Μεγά θαῦμα ἀφηγεῖται σήμερον τὸ ἱερὸν Ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα. Ἐνα θαῦμα, ἀνέμεσα στὰ τόσα ἄπειρα θαῦματα ποὺ ἐνῆργησε καὶ συνεχίζει νὰ ἐνεργῇ ὁ Θεός, ἐκδηλώνοντας κατ' αὐτὸν τὸν υπερφυσικὸν τρόπον τὴν ἀγάπην Του εἰς ἡμᾶς. Θαῦμα μὲ ἰδιαίτεραν σημασίαν, ἀφοῦ ἐμερίμνησε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, νὰ περιλαμβάνεται εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μὲ ἰδιαίτερες «πνευματικὲς παραμύθια». Κυρίως ὁμως, ἓνα θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἤλθεν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς Πίστewς καὶ τῆς Προσευχῆς τῶν Χριστιανῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Ἡρώδη, φυλακίζεται καὶ καταδικάζεται εἰς θάνατον, εἰς μίαν προσπάθειαν ἀποθαρρύνσεως τοῦ χόλῳ τῶν πρώτων ἐκείνων χριστιανῶν. Οἱ χριστιανοὶ ἀντιδροῦν! Ὅχι βεβαίως «ἐν ἵπποις καὶ ἄρμασι», βιαίως καὶ ἐξάλλως, Ἀντιδρῶν, ἐπικαλούμενοι τὴν ἀνωθεν βοήθειαν. Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ ὄπλον τους, τὸ ὁποῖον καὶ θέτουν εἰς ἐνέργειαν. «Προσευχὴ ... ἐκτενής» δηλαδή, προσευχὴ καρδιακὴ! προσευχὴ ἐπιμόνου καὶ μετὰ δακρύων· προσευχὴ ἐντονὸς καὶ «καταιπνηκῆ». Χωρὶς τὰ πολλὰ καὶ «ὁμορφα» λόγια, χωρὶς σταθερὰ «μοτίβα»! Προσευχὴ, ὅχι γιὰ νὰ βλῆτουν οἱ ἄλλοι ... ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀκοῇ ὁ Κύριος. Προσευχὴ γεμάτῃ πόνον καὶ ἀγάπην.

Τὸ Θαῦμα

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται! Τὸ αἵτημα τῶν χριστιανῶν ἐκπληρῶνεται καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐλευθερώνεται! Πῶς ἔγινε αὐτό; Τὸ ἱερὸν κείμενον εἶναι λίαν ἀσφαλιστικό. **«Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἐλαμψεν ἐν τῷ οἰκήτρῳ· πατάξας δὲ τὴν πλευράν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτόν λέγων, Ἀνάστη ἐν τάχει· καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλυσίδες ἐκ τῶν χειρῶν»** (Πράξ. ΙΒ´ 7). Μὲ τὸσον ἁπλοῦν τρόπον. Ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν καρδιακὴν ἐκείνου προσευχὴν, καὶ ἀποστέλλει Ἄγγελον. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἀγγέλου εἶναι, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πρώτων ἐκείνων Χριστιανῶν καὶ ὁ Πέτρος νὰ ἐναρθερῇ κοντὰ τους.

Ἀξίζει δὲ νὰ ἰδωμεν κάποιες λεπτομερεῖες τοῦ θαύματος, ὅπως τὶς καταγράφει τὸ ἱερὸν βιβλίον τῶν Πράξεων **«ὃν καὶ πᾶσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδόσας τέσσαρας τετραδίοις στρατιῶτων φυλάσσειν αὐτόν, ... τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἡν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μετὰ τὸν στρατιῶτην δεδεμένους ἀλύσεις δυσί, φυλάκας τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν»** (Πράξ. ΙΒ´ 4-6). Ἐκεῖ σημαίνει ἀσφαλῶς, νὰ ἰδωμεν, μὲ πόσῃ ἀσφάλειαν ἐπιπρεπῆς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν διὰ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ ὁ ἀνθρώπος καὶ ἐφευρίσκῃ τρόπους καὶ ἐφαρμὸζῃ μεθόδους, ὁ Θεὸς δὰ δύναται νὰ διαλύσῃ τὰς μεθόδους ταυταί! Ὅχι εἰς μίαν προσπάθειαν ἐπιδείξεως τῆς Θεῆας δυνάμεως Του, ἀλλ´ ὅσον διὰ νὰ καταδείξῃ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν ἀγάπην Του εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἀγνοοῦν καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἀναζητοῦν.

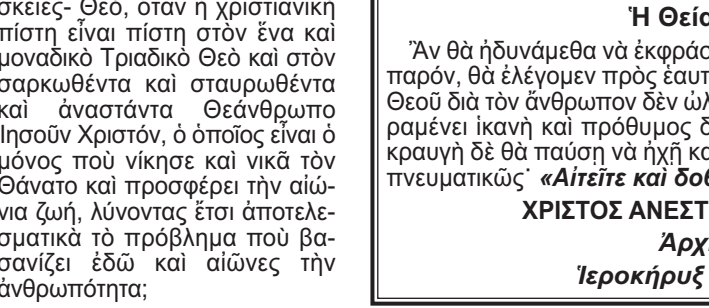
Ὁ Πέτρος, λοιπόν, ἐλευθερὸς ... **! «καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἔσσι τὸν γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν»** (Πράξ. ΙΒ´ 9). Αἱ ἀλυσιδεῖς λύνονται καὶ πῖπτουν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τοῦ Ἀποστόλου. Οἱ στρατιῶται – φυλάκες, παρ' ὅτι ἄρτυντο, δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸ παρακρίνον. Αἱ θύραι τῆς φυλακῆς ἀνοίγουν αὐτομάτως διὰ νὰ περάσῃ ὁ Πέτρος μετὰ τοῦ Ἀγγέλου. Καὶ ὅταν ἀπεμακρυνθῇσαν ἀρεκαὶ καὶ ὠλοκραυγῇ τῇ ἀποστολῇ τοῦ Ἀγγέλου, ὁ ἐλευθερὸς πλέον Πέτρος, προσπαθεῖ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὸ τί ἀκριβῶς τοῦ ἔχει συμβῆ.

Τὸ ὄπλον

Ἀλήθεια, ἔχομεν ἀντιληφθῇ τὸ πόσον ἰσχυρὸν εἶναι τὸ ὄπλον τῆς προσευχῆς! Βεβαίως, ὁ Κύριός μας, κατ' ἐξοχήν ἡμᾶς συνοιστὰ εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, νὰ προσευχόμεθα καὶ νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅ, τι ἐπιθυμοῦμεν μὲ τὴν ὁποίησιν μάλιστα ὅτι θὰ μᾶς δώσῃ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ζητούμεν. **«Ἀιτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὕρεσθε, κρούετε, καὶ ἀνοίγησεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἶτών λαμβάνει καὶ ὁ ζητὼν εὕρισκει καὶ τὸ κρούοντι ἀνοίγησεται»** (Ματθ. Ζ´ 7-8). Ἡμεῖς ὁμως, ζητοῦμεν; Καὶ ἂν ζητοῦμεν, διατὶ δὲν λαμβάνομεν; μάλιστα ὁ Κύριος εἶναι ... ἀναζητούμενος; Ὅχι, φυσικά! Τοῦτο εἶναι βλασφημία ἀκούη καὶ νὰ τὸ σκεφθῶμεν. Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, εἰς τὴν Καθολικὴν τοῦ ἐπιστολῆον ἀπαντᾷ εἰς τοῦτο τὸ ἐρωτήμα ὡς ἐξῆς· **«αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε»** (Ἰακ. Δ´ 3).

Ὅχι! Ὁ Κύριός δὲν εἶναι ἀναζητούσις! Ἡμεῖς ψυλάνομεν πνευματικὰς καὶ αἰ προσευχαί μας δὲν εἰσάκουόνται. Ἄς θυμηθῶμεν μίαν βασικωτάτην προϋπόθεσιν ποὺ απαιτεῖται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσευχῆς. **«Καὶ ὅταν στήκητε προσευχόμενοι, ᾄτετε εἰ τι ἔχετε κατὰ τίνος, ἴνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ᾄδῃ ὑμῖν τὰ παραμύθια ὑμῶν. Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ᾄετε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ᾄψεται τὰ παραμύθια ὑμῶν»** (Μάρκ. ΙΑ´ 25-26). Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συγχωρησις πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας. Καὶ εἶναι αὐτονόητον· πῶς θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸ Κύριον νὰ δεῖξῃ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς, ὅταν ἡμεῖς δὲν προσιτέμεθα νὰ πράξωμεν ἐπὶ ἰδίου καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μας; Ἡ Παραβολὴ τῶν μυριῶν τάλαντων, πρὸς τοῦτο ἐλέγχῃ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως κατανοήσωμεν τὴν βασικωτάτην ταύτην προϋπόθεσιν διὰ τὴν πραγμάτωσιν μιᾶς εὐαρέστου προσευχῆς.

Μετὰ τῆς συγχωρησεως ὁμως, ἡ εὐήκοος προσευχὴ ἀπαιτεῖ, τὴν συμμετοχὴν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός· κοντὰ δὲ καὶ εἰς ταῦτα τὰς βασικάς προϋποθέσεις, καταχωροῦμεν τὴν Πιστὴν τὴν ὁποῖαν πάντοτε ἐζητεῖ ὁ Κύριος διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν αἰτημάτων ἡμῶν. **«καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσυχῇ πιστεύοντες, λήψετε»** (Ματθ. ΚΑ´ 22). Κακῶς ἐκτιμώμεν ὁ καθεὶς τὴν ἀξίαν του, θεωροῦμεν ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν ἐπαρκεῖ καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Κυρίου μας· μᾶ ὅμως ἐλκρινεστέρα ματὰ ἰσως μᾶς ἀπογοητεύσει. Τοῦτο λέγομεν, ὅχι διότι διπλωμέθεα νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐνδόμυχον ἐπικοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ, διότι κρίνομεν ... ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος!

Ὁ δρόμος τῆς μακαριότητος

ε´. Ἐλεημοσύνη ἔμπρακτος ἀγάπη

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι κατανοητὴ καὶ ἀποδεκτὴ ἀπ' ὅλους. Ὅμως λίγοι εἶναι πρόθυμοι νὰ τὴν υπηρετοῦν, δηλαδή νὰ δύνουν στοὺς ἀναγκασμένους καὶ ἀναξιοπαθόντες. Μὰ προσφέρουν χωρὶς νὰ περιμενεῖν νὰ τοὺς ἀνταποδώσουν τὸ παραμικρό. Ὁ Χριστὸς στὸν πέμπτον μακαρισμὸ λέει: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, δι' αὐτοὺ ἐλεηθήσονται». Δηλαδή εἶναι μακάριοι οἱ ἐμππλαγχνικοὶ καὶ ἐπιεικεῖς, ποὺ συμπόνεον τοὺς συνανθρώπους τους, οἱ ὁποῖοι εἶναι βυθισμένοι στῇ δυστυχίᾳ, γιὰ αὐτοὺ

θὰ ἐλεηθῶν ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν μέρα τῆς κρίσεως.

Πολλοὶ κοσμικοὶ μιλοῦν περιφρονητικὰ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ γενικὰ τὴν φιλανθρωπίαν, γιὰτὶ τίς θεωροῦν προεβλητικὲς γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἴδιοι βεβαίαν δὲν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ γιὰ τὴν «περιφρόνηση» τῆς ἀξιοπρεπείας τους. Μιλοῦν χωρὶς νὰ συμπονοῦν. Ἐπικρίνουν τοὺς ἐργάτες τῆς ἐμπρακτοῦς ἀγάπης, ἰσως ἀπὸ πθόνου, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δὲν κάνουν τίποτα. Δὲν ἀνοίγουν τὸ χερί τους στὸ ἀπλῶμενo χερί τοῦ ἐπαίτη, τοῦ νηστικού τους ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἐγκαταλειμμένου ἀσθενῆ κ.λπ. Καὶ αὐτοὶ γιὰ νὰ μὴ βῶνουν τὴν ἀξιοπρέπεια τους, ὄντας οἱ ἴδιοι ἀσυνέτηοι.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δ

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

«Πάσχα Κυρίου Πάσχα» ἡ ἅπλᾶ ἓνα γλέντι;

Τὸ κατανυκτικὸ κλίμα τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάθους τοῦ Χριστοῦ μας ἀλλὰ καὶ ἡ προσημονία τῆς Αναστάσεως Του εἰναι πάντοτε ἓνα ἰσχυρὸ κίνητρο, γιὰ νὰ ἀναλογισθοῦμε τὸ ποιοὶ εἴμαστε, ἀπὸ ποὺ ξεκίνησαμε καὶ πρὸς τὰ ποὺ βαδίζουμε.

Δὲν εἶναι λίγοι αὐτοὶ ποὺ ἰσχυρίζονται πὺς οἱ “Ἕλληνες ἔμειναν ἀνεπηρέαστοι καὶ ἀναλλοίωτοι ἀπὸ τὰ 400 χρόνια τῆς Τουρκικῆς κατοχῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς κάνουν μεγάλο λάθος. Ἐνα ἀπὸ τὰ με-γάλα –μετὰ συγχωρήσεως–, “κουσούρια” ποὺ χαρακτηρίζουν τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τὴν τουρκοκρατία καὶ μετὰ εἶναι ἡ ἀπερισκεψία καὶ ἡ ἐπιπόλαη ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Δυστυχῶς ἡ συνειδητὴ ζωὴ τῶν Πατέρων μας, ποὺ κατευθυνόταν ἀπὸ τὶς ὁδηγίες τοῦ Εὐαγγελι-οῦ ἔδωσε τὴν θέση τῆς σὲ μία περιεργὴ θρησκευ-τικότητα, ποὺ εἶναι μία “μῆξι ἀμεικτοί” θρησκολη-ψίας, νεωτερισμῶν καὶ Δυτικῶν προσμῖξεων.

Ἡ παραχάραξη τῆς Ἱστορίας εἶναι τόσο μεγάλῃ, ποὺ χρωστάμε μεγάλη χάρη στοὺς Πατέρες μας – μὲ κορυφαίον τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτη– ποὺ διατήρησαν τὴν Ἀλήθεια, παρὰ τὶς ἀντίθετες καὶ μεθοδευμένες προσπάθειες τῶν Φράγκων.

Ὅμως, ἀκόμα καὶ μέσα ἀπὸ τὰ φαινομενικὰ ἀδιάφορα ἢ καὶ προβοκατόρικα πολλὰς φορὲς, κείμενα τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃς μποροῦν νὰ διακρι-νοῦμε τὴν ἀλλοίωση τοῦ φρονήματος τῶν Ρω-μιῶν. Σὲ αὐτὰ τὰ κείμενα συγκαταλέγονται καὶ οἱ μαρτυρίες τοῦ μοναχοῦ Καιοστράτου Δαπόντζε[1] καὶ ἰδιαιτέρα ἓνα περιστατικὸ ποὺ συνέβη πρὶν τὸ 1682, ὅποτε καὶ ἀπαγορεύθηκε στοὺς Ρωμιούς νὰ γιορτάζουν ἑλευθερα τὸ Πάσχα στὴν πάλαι ποτὲ Βασιλεύσα.

«Ἀγάπιος μοναχὸς Ἱθακῆσιος, ἀποστολικὸς κή-ρυξ ἐνάρετος, ἀκτίμητος, ἀνάργυρος, αἰνῖον ἡ μνήμη του. Τοῦτος εὐτυχε ποτὲ νὰ εὐρεθῇ εἰς Κων-σταντινουπόλιν τῆς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τὸν καιρὸν τῶν βασιλέων, ὅπου ἐδίδαν ἀδεία, οἱ Ρω-μαῖοι τρεῖς ἡμέρες νὰ φοροῦν ὃ,τι θέλουν καὶ νὰ χορεύουν εἰς τὸ Φανάρι καὶ τοὺς πλησίον ἐκεῖ τό-πους, παρρησία εἰς τὰ κονάκια μέσα, ἐν ταῖς στράταις, καὶ νὰ φωνάζουν καὶ νὰ τραγοῦδον μετὰ βιολοῖ καὶ μετὰ μουσικὰ ὄργανα καὶ μετὰ κανάτες κρα-σίᾱ. Τοῦτο τὸ ἔφθασα κὶ ἐγὼ καὶ ὀφθαλμοσφάνος τὸ εἶδα καὶ αὐτὸ καὶ τὸν Ἀγάπιον, ὅπου ἦλθεν εἰς τὴν Σκόπελον καὶ εἶχε τὴν φιλίαν τοῦ πατρός μου. Ὅταν δὲ τοῦτοι οἱ χοροὶ ἐγένονταν κατὰ μέρος, τάγματα-τάγματα[2], ἦγουν κασάτ-ὄγλάνια, οἱ γουναράδες καὶ τὰ λοιπὰ τάγματα, ρουσφετία λε-γόμενα παρομοίως. Τότε εὐτυχὲν νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ μετόχιον τοῦ Ἁγίου Τάφου ὁ Ἀγάπιος, καὶ ἐξελ-θόντες εἰς τὴν πόρταν οἱ πατέρες, διὰ νὰ ἰδοῦν τοὺς χορούς καὶ εὐθυμώσων, ἐβῆγκεν καὶ ὁ Ἀγά-πιος καὶ βλέποντας ἓνας τέτοιος ἀνθρώπος, ὡς ἦτον ὁ Ἀγάπιος· μία τέτοιαν ἀταξίαν τῶν χρι-στιανῶν, νὰ γίνεται εἰς τέτοιαις ἀγίας ἡμέρας, ἐντρίπτῃ, ἐλυπήθῃ, ἐδάκρυσεν, ἐστέναξε καὶ κου-νώνας τὸ κεφάλι· “Ἄχ χριστιανοί, ἄχ Ρωμαιοί[3]! ἐφώναζεν, ἐτὶ ἐορτάζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρί-ου. Ἐτὶ δοξάζεται ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν”.

Ταῦτα λέγων αὐτὸς κόπτει τὸν λόγον του εὐθύς εἰς τὸ πρὸς τοὺς συμπαρεστώτας ἐκεῖ πατέρας, καί·

– Βλέπετε, δασκάλε, λέγει, βλέπετε αὐτοὺς ὅπου σήμερον χορεύουν, πηδῶν, φωνάζον, πῖ-νων καὶ ἀτακτοῦν, ὡς λέγουσι καὶ ἀσχημονοῦν καὶ τοὺς λυπᾶσαι καὶ κλαίει; Ἀῤῥιο ἂν γίνῃ μία βασι-λικὴ προσηγὰ νὰ ἀρνήθουν τὸν Χριστόν, πρώτοι αὐτοὶ πάλι θέλει τρέξουν νὰ μαρτυρήσουν διὰ τὸν

Ὁ ἀναστάς Χριστὸς κατήργησεν ἀληθῶς τὸν πνευματικὸν καὶ σωματικὸν θάνατον

Γράφει ὁ κ. Δημήτριος Γ. Καραχάλιος, Γυμνασιάρχης- φιλόλογος

Πλησιάζει κὶ ἐφέτος τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸ Πάσχα. Ἀλλ’ αὐτὸ θὰ ἐορτασθῇ καὶ πάλι εἰς ὅλον τὸν κόσμον πολὺ διαφορετικὰ, δηλαδὴ ἀνάλογα μὲ τὸ θρησκευτικὸν πιστεύειν καὶ μὲ τὰς συνηθείας τῶν ἀνθρώπων. Οἱ μὲν ἐντελὺς ἄθεοι καὶ ἄπιστοι θὰ δεῖξουν παγερὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὸν ἐορτασμόν τοῦ, διότι δὲν πιστεύουν αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή διὰ τὸν Θεάνθρωπον καὶ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπολυτρωτικὸν ἔργον Του. Οἱ δὲ κατ’ ὄνομα μόνον ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἐπειδὴ εἶναι καὶ χληροὶ εἰς τὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως, θὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα χωρὶς τὸν Χριστὸ, ἀφοῦ, ὅπως ἔχουν συνηθίσει, πι-στεύουν λανθασμένα διὰ ἐορτασμοὺς οἰασθῆναι ὀρθόδοξος ἐορτῆς σημαίνει καλοφαιγάνει καὶ κάθε εἰδους ἀμαρτωλὴν ψυχαγωγίαν καὶ διασκεδάσιον. Ὅμως θὰ ὑπάρξουν εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ ἀρκετοὶ ὠσωτοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ποὺ θὰ ἐορτάσουν καὶ θὰ πανηγυρίσουν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώ-που καὶ Σωτήρος των θεάρεστα, ὅπως δηλαδὴ θέ-λει ὁ Χριστὸς καὶ ἔχει θεοπίσει ἡ Ἐκκλησία Του. Τὸ πῶς δὲ ἔχει κανονίσει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Του νὰ τὴν ἐορτάζουν οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον πιστοὶ τῆς φαί-νεται καθαρὰ μέσα εἰς τὸ ἐπίκαιρον βιβλίον τῆς, τὸ Τριῶδιον, ὅπου ἀναγράφεται ὅτι, διὰ νὰ ἐορτάσῃ κάθε πιστὸς ἀκριβῶς ὀρθόδοξά τὰ Πάθη καὶ τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, πρέ-πει νὰ ἀγωνισθῇ περισσότερον πνευματικὰ καθ’ ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς κατὰ τὸ Διὰβόλον, ἀλλὰ καὶ ἐναντί-ων τῶν ἀναριθμήτων συσνεργατῶν –συνανερύ-πτων τους, οἱ ὅποιοι συνεχῶς καροδοκοῦν νὰ τὸν φονεῦσουν πνευματικὰ, μὲ τὸ νὰ τὸν παρακινῶν νὰ κἀνῃ μεγάλας ἀμαρτίας ἢ καὶ μικράς κὶ εἶσι νὰ φθάσῃ κάποτε νὰ χωρισθῇ τελειῶς ἀπὸ τὸν Χρι-στόν.

Ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ κατανοήσῃ πλήρως κάθε ἄνθρω-πος τὸ ἐν λόγῳ θέμα, θὰ πρέπῃ νὰ προστεθοῦν κὶ αὐτὰ. Τὸ πῶς δηλαδὴ ὁ ἀναστάς Χριστὸς κατήργη-σε τὸν πνευματικὸν θάνατον. Τὸν κατήργησε, μὲ τὸ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δυνατότητα νὰ ἐνώνεται μετὸν Χριστὸ κάθε φορὰ, ποὺ θὰ τὸν ἔχουν χωρίσει ἢ ἀνεξομολόγητες ἀμαρτίες. Καὶ συγκεκριμένα ἡ πνευματικὴ ἐνότης τοῦ ἀναμαρτήτου Χριστοῦ μὲ τὸν διαρκῶς ἀποκλίνοντα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἄνθρωπον, ἐπιτυγχάνεται ἔνεκα τῆς σταυρικῆς θυ-σίας τοῦ Θεανθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα ὧλων ἐκεί-νων τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, ποὺ ἔχει ἀφῆσι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, ὅπως τοῦ Βαπτίσματος, τῆς κατὰ Χριστὸν μετανοίας τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, τῆς Θείας Κοινωνίας κ.ἄ. Ἡ ἀμαρτία λοιπὸν εἶναι ἐκείνη, ποὺ χωρίζει πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐνῷ ὁ ἀναστάς Θεάνθρωπος θὰ τοὺς ἐνώνῃ πάντοτε.

Κάθε δὲ ὀρθόδοξος Χριστιανός, ποὺ θὰ παρακο-λουθῇ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Αναστάσεως, ἀσφαλῶς θὰ ἀκούσῃ νὰ ψάλλεται εἰς αὐτὴν καὶ τὸ τροπάριον «Χριστὸς Ἀνάστη ἐκ νεκρῶν θανάτω θά-νατον πατήρας...». Δηλαδὴ θὰ ἀκούσῃ ὅτι ὁ Χριστὸς μετὴν Σταυρώσιν Του κατήργησεν ἀκόμῃ καὶ τὸν μεγάλον ἐπὶ τῆς γῆς ἔχθρὸν τῆς εὐτυχίας κάθε ἀνθρώπου, τὸν σωματικὸν θάνατον. Ἐτσι λοιπὸν εἶναι καὶ πιθανὸν κάποιος ποὺ θὰ διαβάσῃ αὐτὸ νὰ κἀνῃ τὴν ἐξῆς σκέψιν· Ἀκόμῃ καὶ εἰς τὴν

Χριστὸν καὶ νὰ σφάζωνται ὡς τὰ πρόβατα.

Ταῦτα δὲ εἶπὼν ἐκεῖνος, ἐκεῖ μόνον, βλέπεις τὸν Ἀγάπιον καὶ εὐθύς ἀλλάζει τὸ πρόσωπον εἰς τὸ χαρούμενον, εὐθύς ἐβγάζει, τινάζει τὸ ράσο καὶ τρέχει νὰ μῆτῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν χορὸν νὰ χορεῦ-σῃ, πιάνοντάς τον δὲ εὐθύς οἱ πατέρες καὶ κρατώντες καὶ μὴ ἀφήνοντές τον: “Ἀφήσατέ με! ἐφώναζεν ὁ Ἀγάπιος. Ἀφήσατέ με νὰ ὑπάγω νὰ χορεύσω κ’ ἐγὼ με τοὺς φιλοχρίστους καὶ μάρτυ-ρας τοῦ Χριστοῦ”.

Εἶναι λυπηρὸ, ἀλλὰ ὠστόσο ἀληθινὸ, τὸ ὅτι ὁ Καισάριος περιέγραφε μία πραγματικότητα. Τὸ πλῆθος ποὺ γιόρταζε μὲ ἐξαλλοσύνη τὴν Ἀνάστα-σιν τοῦ Χριστοῦ εἶχε χάσει παντελῶς τὸ νόημα τῆς ἐορτῆς, ἀναμινγνόντάς το μὲ τὸν καμῷ τοῦ γιὰ τὴν χαμένη του ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ τὴν νοσταλγία τοῦ ἐνδοξοῦ παρελθόντος. Κρατοῦσαν, ὅμως, ζωντανὸ τὸν πόθο νὰ πεθάνουν γιὰ **«τοῦ Χρι-στοῦ τὴν Πίστην τὴν Ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἑλευθερίαν»!**

Ἐτσι, μὲ τὸν καιρὸ οἱ Δυτικοὶ καὶ μουσουλμάνοι Τούρκοι ἀλλοίωσαν ἀκόμα περισσότερο τοὺς κα-τακτημένους, ποὺ ἀπὸ Ρωμιοὶ κατάντησαν στοὺς σημερινούς νεοἝλληνες, «μὴ ἔχοντες εἶδος οὐδὲ κάλλος», κατὰ τὴν ῥσῃ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐα (κεφ. 53, στίχος 2).

Φέτος τὸ Πάσχα στὴν Πατρίδα μας μοιάζει νὰ εἶναι μᾶλλον λυπητερό, παρὰ χαρμύσυνο. Οἱ ἐνδοεκκλησιαστικὲς διαμάχες καὶ ἡ πολιτικὴ προ-δοσία εἰναι οἰώνω καταστροφικῆς, ποὺ θὰ ἀπο-φευχθῇ μόνον μετὴν εἰλικρινῇ καὶ βθεσιᾷ μετάνοια ὅλων μας. Κάποτε με αὐτὸν τὸν τρόπο σώθηκε ἡ Νινευί. Ἐμεῖς γιὰτὶ δὲν μποροῦμε ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά τῆς;

Μ. Β.

Σημειώσεις:

[1] Ὁ κατὰ κόσμον Κωνσταντίνος Δαπόντες ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους Ἕλληνες ποιητὲς τοῦ 18ου αἰῶνα. Γεννήθηκε στὴ Σκόπελο εἴτε τὸ 1713 ἢ τὸ 1714. Τὸ 1731 μετὰ ἀπὸ μία σύν-τομη παραμονὴν στὴν Κωνσταντινούπολιν πῆγε γιὰ σπουδὲς στὸ Βουκουρέστι, ἐνῷ ἀργότερα μετακι-νῆθηκε στὸ Ἰάσιο ὅπου καὶ ἐργατοαπτόθηκε ἐργα-ζόμενος ὡς γραμματέας τοῦ ἡγεμόνα Κωνσταντί-νου Μανροκοζοδάτου. Μέχρι τὸ 1747 ἦταν ὁ γραμματέας καὶ τοῦ νέου ἡγεμόνα τῆς Μολδα-βίας, Ἰωάννη Μαυροκοζοδάτου. Ἀπέκτησε πλου-τὴ καὶ προβιβάστηκε στὸ ἀξίωμα τοῦ καμινάρη, δηλαδὴ τοῦ εισπρακτορα τὸν φόρον τοῦ καπνοῦ καὶ τὸν οἰνοπνευματῶν. Τὸ 1753, ἀφοῦ πῆθαν ἡ γυναικία του καὶ ἡ κόρη του, ἀποφάσισε νὰ ἀκο-λουθῇ τὸν μοναχικὸ βίο. Ἐλαβε τὸ ὄνομα Και-σάριος καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθε γιὰ τρία χρόνια στὴ νήσο Πυτρίε, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴ Σκόπελο, καὶ στὴ μετὴν Ἑὐαγγελιστοιας τῆς Σκοπέλης, τὸ 1757 μετῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρος καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Μονὴ Ἐρηοστοτάμιον. Τὰ ἐπόμενα χρόνια περιέδουσε σὲ περιοχὲς τῆς Ἑλλάδας καὶ στὶς Παραδουνάβιες Ἡγεμονίες γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ χηῖματα γιὰ τὴ Μονή. Ἐπέστρεψε στὸ Ἅγιο Ὁρος τὸ 1765 καὶ ἔμεινε στὶς Μονὲς Ἐρηοστοτάμιον καὶ Κουτλου-μουσίον μέχρι τὸ 1778, ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Μονὴ Εὐαγγελιστοιας τοῦ Σκόπελου μέχρι τὸ 1784. Ἐκείνη τὴ χρονία ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ Ἐρηοστο-τάμιον καὶ ἀπεβίωσε λίγους μῆνες μετὰ, στὶς 4 Δε-κεμβρίου τοῦ 1784.

[2] Ἐννοεῖται κατὰ ἐπαγγελματικὲς συντεχνίες.

[3] Ἐννοεῖ Ρωμιοὶ

Ὁρθόδοξος Τύπος

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ παν-γῤυει, καὶ ἀλλήλους περιπτυνώμεθα. βῆτωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος».

(Δοξαστικὸν τῶν Ὑπνυχρῶν τοῦ Πάσχα).

Ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός

Γράφει ὁ κ. Νικόλαος Ζαχαριάδης, Θεολόγος καθηγητῆς - συγγραφέυς ἱεροκήρυξ

Ὅλα τὰ ἱερὰ προσκυνήματα τοῦ Παναγίου Τάφου εἶναι φοικτὰ καὶ φοβερά!! Γιατί εἶναι τόποι Ἅγιοι, τόποι καθγιασμένοι ἀπὸ τὴ Θεία Ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεiou Ναζωραίου. Εἶναι τόποι Θείας Ἀποκαλύ-ψεως τόσο τῆς Παλαιᾶς, ὅσο καὶ κυρίως τῆς Καινῆς Διαθήκης. Αποκορύφωμα ὅμως τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἀποδημίας τοῦ Θείου προσκυνή-ματος τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι τὸ ΑΓΙΟ ΦΩΣ τοῦ Παναγίου Τάφου τὴν ἡμέρα τοῦ Μ. Σαββάτου. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι θαῦμα θαυμά-των!! Εἶναι θαῦμα τοῦ Παναγίου καὶ Σωοδόχου Τάφου, θαῦμα μο-ναδικὸ καὶ ἐπαναλαμβανόμενο κάθε χρόνο τὸ μεσημέρι τοῦ Μ. Σαββάτου, στὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χώρῳ, τὸ μοναδικὸ πάνω στὴ γῆ, ποὺ δέχτηκε νεκρὸ τὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώπου καὶ Ἀνθρωποῦ μας Ἰησοῦ καὶ ποὺ τὴν Τρίτῃ ἡμέρα ἀναστήθηκε καὶ ἐκτοσε «κατέστη» ὁ ἱερώ-τερος χώρος τῆς Οἰκουμένης καὶ ἔγινε «ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστά-σεως» ὁ ἀζνας καὶ τὸ κέντρο τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος.

Τὸ ΑΓΙΟ ΦΩΣ εἶναι μία εἰδικὴ καὶ ἐχωριστὴ τελετὴ ποὺ γίνεται τὸ Μ. Σάββατο. Τελετὴ ἱερὴ καὶ σεβάσιμα. Ὅρα 12 τὸ μεσημέρι τοῦ Μ. Σαββάτου ἡ μεγάλῃ καμπάνα τοῦ πανιερὸυ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, κυττὰ πένθημα. Ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ κλήρος, κατέρχονται ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο μέσα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ κλίμακα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου στὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως καὶ προχωροῦν στὸ Ἅγιο Βῆμα τοῦ Κα-θολικοῦ, ὅπως ὀνομάζεται ὁ ὀρθόδοξος Ναός μας. Ἀμέσως ἐκπρό-σωποι ἀπὸ τοὺς Ἀρμενίους, Σύρους καὶ Κόπτες, εἰσέρχονται στὸ ἱερὸ καὶ ἀσπάζονται τὴ δεξιὰ τοῦ Πατριάρχου, γιὰ νὰ λάβουν «καιρόν», ὅπως λέγεται, καὶ νὰ πάρουν μέρος στὴ τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ἡ ἐθιμοτυπία αὐτὴ βασίζεται, σὲ ρητὲς διατάξεις Σουλτα-νικῶν ὀρισμῶν, ποὺ μαρτυροῦν τὴν «ἰδιοκτησιακὴν κυριαρχίαν τοῦ ἐνδόξου ἑλληνικοῦ μας ἔθνους ἐπὶ τοῦ πανιερὸυ Ναοῦ τῆς Ἀναστά-σεως καὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ».

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθεῖ πῶς ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι σκοτεινός. Ἐχουν σβῆσαι τὰ πάντα. Ὁ Παναγίος Τάφος ἀφοῦ προ-ηγουμενῶς, ἐρευνήθηκε ἐσωτερικὰ καὶ πιστοποιήθηκε ἡ ἔλλειψῃ κάθε φωτός, κλείστηκε καὶ σφραγίστηκε ἐξωτερικὰ, μὲ ἰδιαιτέρη σφραγίδα ἀπὸ τοὺς θωρηκοὺς τοῦ Παναγίου Τάφου. Ὅρα 12.30 (μεσημέρι) ὁ ἱερὸς κλήρος ἔχει ἐνδοθεῖ ἐπιτραχίλιο καὶ φελόνια, ὁ Πατριάρχης πλῆρην τὴν Ἀρχιερατικὴν τοὺ στολή, ὅπως καὶ οἱ εκπρό-σωποι ἄλλων δογμάτων, ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Βῆμα τοῦ Καθολι-κοῦ, ἐνῷ τῆς ὅλης πομπῆς, προπορεύονται Ἰαβάρρα, ἐξαπτεργύρα καὶ οἱ χοροὶ τῶν ψαλτῶν ποὺ ψάλλουν τὸ γνωστὸ ὕμνο: «Τὴν Ἀνά-στασιν σου ΧΡΙΣΤΕ ΣΩΤΗΡ...» Ἡ ὅλῃ πομπὴ κάνει τρεῖς περιφορὰς γύρω ἀπὸ τὸν Πανάγιό Τάφο ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ὁρθόδοξο Ναὸ μας.

Μετὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ὕμνος, οἱ ψάλτες ψάλλουν τὸν ἐπιλύ-χιο ὕμνο: «Φῶς ἱαρόν». Στὸ τέλος τῆς τρίτης περιφορὰς οἱ χοροὶ καὶ ὁ κλήρος εἰσέρχονται στὸ ἱερὸ τοῦ καθολικοῦ καὶ ὁ Πατριάρχης στέκεται ἔμπροσθ ἀπὸ τὴ σφραγισμένη θύρα τοῦ ἱεροῦ κομβουλίου καὶ «ἐκδύεται» τὸ ὠμοφόριο, τὸ σάκκο, τὴ μῆτρα καὶ παραμένει μὲ ἓνα κατάλευκο στιχάρι, ἐπιτραχίλιο ζώνην, παίρνοντας δὲ ἀπὸ τοὺς δύο διακόνους δύο ἀργυρένιους πυρσούς, ετοιμάζεται νὰ εἰσελ-θεῖ στὸν Πανάγιον Τάφο. Ἡ στιγμὴ εἶναι ἀκρως συγκινητικὴ καὶ ἱερή!!! Κάθε φωνὴ σβῆνει καὶ οἱ χιλιᾶδες τὸν προσκυνῶντ με κοι-μένη τὴν ἀνάσα ἔχουν στραμμένα τὰ βλέμμάτα τους, πρὸς τὸν Πα-νάγιον Τάφο καὶ τὸν Πατριάρχη. Οἱ χιλιᾶδες τὸν προσκυνῶντῶν ἔχουν καταλάβει κάθε σημεῖο τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Δὲν ὑπάρχει καμία ἀπαγορεύση τῆς στιγμῇ αὐτῇ. Ἐτσι οἱ εὐλαβεῖς προ-σκυνήτες βρίσκονται στὸ Ἅγιο Βῆμα, στὸν ἄμβωνα, στὸ Δεσποτικὸ, στὸν τροῦλλο καὶ μάλιστα βρίσκονται στὸ χώρο αὐτὸ ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Μ. Παρασκευῆς. Καὶ τώρα ἡ μεγάλῃ ὥρα! Ἡ μεγάλῃ ἀγνῶσι! Ὅλοι περιμένουν νὰ δοῦν τὸ ΑΓΙΟ ΦΩΣ. Εἶναι ἀνθρωπινῶς ἀδύνα-το νὰ περιγραφῶνται κανεὶς τῆ στιγμῇ αὐτῇ... Οἱ προσκυνήτες εἶναι συγκλονισμένοι, ετοιμοὶ νὰ κλαῦσουν, νὰ φωνάζουν, νὰ παρακαλέ-σουν, νὰ δεηθοῦν. Ἡ θύρα τοῦ Παναγίου Τάφου ἀποσφραγίζεται καὶ ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται στὸ Ἅγιο Κουβούκλιο μαζί του καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων ποὺ παραμένει στὸν προθάλαμο. Ὁ δι-κός μας Πατριάρχης, ὁ Ὁρθόδοξος προχωρεῖ τὸ Πανάγιον Τάφο, ὅπου γονυπετῇ προσεῖχεται πρὸς τὸν Σταυρωθέντα γιὰ μᾶς Κύ-ριο, λέγοντας καὶ τὴν ἐξῆς εὐχή: «Σὺ ποὺ μετὸ φῶς τῆς δικῆς σου ἐπιγνώσεως» ἐφώτισες τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται στὸ σκοτός. Σὺ ποὺ μετὴν καθόδο σου στὸν Ἀδὴ ἐπλήρωσες ἀπὸ φῶς κλτ. Καθ’ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ εὐλαβεῖς προσκυνήτες ζοῦν στιγμὲς μεγάλῃς ἀγνῶνις. Ἡ ὥρα εἶναι 1 καὶ 12’ (μεσημέρι) τοῦ Μ. Σαββά-του καὶ τὸ ΑΓΙΟ ΦΩΣ βγαίνει καὶ-ὕπο μορφῇ λάμψεων καὶ τοξο-εἰδῶν κατευθύνουσιν καὶ πλημμυρίζει τὸ χώρῳ τοῦ Πανιερὸυ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ ΑΓΙΟ ΦΩΣ - ΤΟ ΑΓΙΟ ΦΩΣ φωνάζουν τὰ πλῆ-θ. Ρίγνι συγκινήσεως καὶ δάκρυα χαρὰς ἔχουν πλημμυρίσει τὰ πρόσωπα ὅλων.

Οὐρανομηκεῖς φωνὲς ἀκούονται, ἱκανὲς νὰ σχίσουν τὸ καταπέτα-σμα τοῦ Ναοῦ, ἀπὸ ἄνωθεν ἔως κάτω. Στὸν προθάλαμο τοῦ Κου-βουλίου ὑπάρχουν δύο ὀπές, ἀπὸ τῆς δεξιᾷ ὀπῇ, ὅπως μπαίνουν, τὸ Ἅγιο Φῶς παίρνει Ὁρθόδοξους ἱερεὰς καὶ τὸ μεταφέρει στὸ Ἅγιο Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, ὅπου ὁ Σκευοφύλακας τοῦ Παναγίου-Τάφου τὸ διανέμει στοὺς πιστούς, ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὀπῇ τὸ παραλαμβά-νουν, Ἀρμένιοι, Κόπτες, Σύριοι. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν Πανάγιον Τάφο, ὁ Πατριάρχης μὲ ἀναμμένες δεσμίδες κεριῶν καὶ σιγὰ – σιγὰ μεταβαίνει στὸ Ἅγιο Βῆμα, ὅπου ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός ἐσφραγίζεται μετὴ τῆ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Σαββάτου. Τὸ ΑΓΙΟ ΦΩΣ εἶναι γαλαζῶπο καὶ τὰ πρώτα (20 λεπτά) δὲν καίει καθό-λο, μετὰ ἀποκτὰ καυσθ.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΑΠΟΥ ΦΩΤΟΣ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ!! ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΕΙΣ!

Νεανικά Ζητήματα

Ὁνομαστικὴ ἐορτὴ ἡ γενέθλια;

Ζων
«Ὁ Κύριος καθόρισε
τὶς ἐποχὰς καὶ τὶς ἐορτές»
(Σοφία Σεिरὰχ 33,8)

Γιὰ νὰ γίνει κατανοητὴ ἡ ἀπάντησιν **στὸ ἐρώτημα αὐτὸ, καλοὶ μου φίλοι, εἰπάμε προ-ηγουμενῶς νὰ δοῦμε κάποια σημαντικὰ πράγματα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὸ ὄνομά μας. Ἐν συνεχείᾳ τὸν ὄσων ἡδὴ ἀναπτύξαμε ἐπ’ αὐτοῦ στὸ προηγούμενο φύλλο, τώρα θὰ δοῦ-με καὶ μετὰ ἄλλα στοιχεῖα διὰ ὑπάρχουν καὶ ...**

Οἱ πνευματικὲς διαστάσεις τοῦ ὀνόματός μας.

Ἀπ’ ὅλα ὅσα ἀναπτύσσμε ἐγίνε φανερό, ὅτι τὸ ὄνομά μας δὲν δηλώνει μόνον τὴν προσωπικότητά μας, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικότητα ἐκείνη στὴν ὁποία καλούμαστε νὰ φθάσουμε, δηλαδὴ στὸν ἴδιον Χριστὸ. Τὶ μεγαλεῖο! Ναί, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ συγκεκριμένο Χριστιανικὸ μας ὄνομα.

Ἄλλ’ ἄς τὸ ἀναλύσουμε ἀκόμῃ περισσότερο αὐτό.

Μὲ τὴν ὀνοματοδοσία μας ἡ Ἐκκλησία κατα-δεικνύει τὸν τελικὸ μας σκοπὸ, ποὺ δὲν εἶναι ἀπλῶς ν

Θεοσεβῶς πανηγυρίζοντες

«Σήμερον χαρά πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης καὶ εὐφροσύνη πνευματικὴ. Σήμερον καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος καὶ πασῶν τῶν ἄνw Δυνάμεων ὁ χορὸς διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν ἀγάλλονται... Σήμερον ἡμῶν τὰ λαμπρὰ νικητήρια γέγονεν».

(Αγ.Ιωάννου Χρυσοστόμου Ε.Π.Ε 36,74.76)

Αγαπητοί μου Ἀδελφοί καὶ Συλλειτουργοί, Ἀδελφοί μου Χριστιανοί.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μέ τήν Χάριν καὶ τήν εὐλόγιαν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐορτάζομεν εὐφροσύνως καὶ πανηγυρικῶς τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς Ἑγέρσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν **«εορτὴν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν πανηγύρευν»**, τὴν ἁγίαν Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ μας.

«Σήμερα χαρὰ κυριαρχεῖ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ πνευματικὴ εὐφροσύνη. Σήμερα ἀγάλλονται καὶ ὁ ἱερός δῆμος τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ ὁ χορός ὁλων τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων...Σήμερα ἔχουν συντελεσθῇ τὰ λαμπρὰ νικητήρια μας»
μέ τόν θριαμβόν τῆς Ἀναστάσεως, διασολιπείς πανευφρόσυνα ὁ χρυσορρήμων ἅγιος Ἰωάννης Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, «*Εὐνόησε, ἀγαπητέ, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρά, τοῖνέ εἰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀφοῦ καί οἱ οὐράνιες δυνάμεις ἐορτάζουν μαζί μας. Χαίρονται διὰ τὰ ἰδικά μας ἀγαθά. Ἄν καί εἶναι ἰδική μας ἡ χαρά , πού ἔδωσε ὁ Κύριος, ὅμως εἶναι καί ἰδική τους χαρμονή καὶ ἀγαλλίασις... Ἐορτῇ τῆς γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἄγγελοι χairoύν καὶ Ἀρχάγγελοι καὶ ὁ Θεός Δημιουργός ὁλων τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων συνορτάζει μαζί μας»* (Ε.Π.Ε. 36,76.152).

«*Ἄς ἐορτάσωμεν αὐτὴν τὴν λαμπράν καὶ μεγίστην ἐορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, συμβουλευέτι ὁ Θεός Χρυσόστομος. Ἄς τὴν ἐορτάσωμεν μέ λαμπρότητα καὶ θεοσεβεία. Διότι ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ συνανέστησε μαζί με τόν ἑαυτόν του ὅλην τὴν Οἰκουμένην. Αὐτός ἀνέστη καὶ ἔθραυσε τὰ δεσμά τοῦ θανάτου»* (Ε.Π.Ε. 36,158).

Ακολούθως, ὁ ἱερός αὐτός Πατήρ, μεταφερόμενος εἰς τὴν ἀλλήγην καὶ τὴν πνευματικὴν μεταφορῶσιν τοῦ κόσμου ἐν Χριστῷ Ἀναστάτῃ, προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς: «*Μετά τὴν σάρκασιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ μετά τὴν Θεῖαν Οἰκονομίαν ἀπέβαλαν τὴν θνηριδιαν τῶν οἱ ἀνθρώποι καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐνέγειαν, ἡ καλύτερα ἀνεβήσαν εἰς ἀγγελικὴν ἀρετὴν. Πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστό οἱ πόλεις ἦσαν γεμάτες ἀσέβεια. Σήμερα καὶ ἡ ἔρμους ἄσκει τὴν ἀρετὴ καὶ καλύβες Μοναχῶν υπάρχουν εἰς μίσησιν τῆς Ἀγγελικῆς Πολιτείας, καί εἰς τὰ παράγνη υπάρχουν Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἀπηνήρθησαν τὴν παρούσα ζωὴ τῆς ἀμαρτίας»* (ΕΠ.Ε. 27,590).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας ἔφερε τὴν συνανάστασιν ὅλης τῆς κτίσεως. «Ἀναστήθη ὁ Κύριος, καὶ συνανέστησε μέ τόν ἑαυτόν Του τὴν οἰκουμένην. Καὶ Ἐκείνος μέν ἀνέστηθη μέ τὸ θάρασιν τὰ δεσμά τοῦ θανάτου. Ἀνέστησε δὲ ἡμᾶς μέ τὸ νὰ σπάσῃ τῆς ἄλυσίδες τῶν ἀμαρτημάτων μας»(Ε.Π.Ε. 36,82).

Αγαπητοί μου Ἀδελφοί καὶ Συλλειτουργοί, Ἀδελφοί μου Χριστιανοί,

Ἡ τρισμένηστι καὶ πανίερη ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκειται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη εἶναι ἀνεκλάλητη καὶ ἀπερίγραπτη, πηγαία καὶ ἀστείρευτη. «**Χαρὰς τὰ πάντα πεπληρώται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν ἐληφότας**» ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνωδός, τὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας. Χαρά ἀνοτυνευματικὴ, ἑσωτερικὴ καὶ λυτρωτικὴ. Χαρὰ Ἀγγελικὴ καὶ πανανθρώπινη. Χαρά καὶ εἰρήνη πνευματικὴ. Εἶναι καρποὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ οἱ δύο αὐτὲς ἀρετές.

Πασχάλιον Φῶς

Τοῦ Πανoσ. Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Γ. Χαραλαμποπούλου, Πρωτοσυγκέλλου Ἱ. Μ. Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ ἀναμφιβόλως εἶναι ἓνα γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐπραγματοποίηθι μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν, πού διεδραματοπίσθι εἰς ὁρισμένον τόπον, εἰς μίαν συγκεκριμένην στιγμήν τοῦ παρελθόντος. Ἡ μαρτυρία τῶν Ἀποστόλων σχετικῶς μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου εἶναι σαφής: «Ὁ ἀκήκοαεν, ὁ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἑθεασάμεθα καὶ οἱ αἰ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφισαν... ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν» (Α' Ἰωάν. α΄ 1-3).

Μεγίστη καὶ αὐτοῤῥληπτος εἰς ἑκτάσιν καὶ βάθος ἡ θεῖα Ἀγάπη! Συνέζειεν τὴν φρικὴν τῆς ἀνθρωπίνης καταδίκης διὰ τὴν προποτικὴν ἁμαρτίαν μέ τὴν ἀνεκλάλητον χαράν τοῦ Ἀγγελικοῦ μηνύματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, πρὸς τὸ οδοῦναι ἀνθρώπων γένος διὰ τὴν Μυροφόρον. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως ζῶμεν τὰς τρεῖς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν πεμπτοσύνην τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὴν πίστην, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγάπην. Διὰ τῆς πίστεως ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ νόημα τῆς Ἀναστάσεως. Ἄνευ αὐτῆς κάθε προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ πλησιάσῃ τὸ θαῦμα εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν. Οἱ Ἀπόστολοι δὲν προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως διὰ τῆς λογικῆς. Ἐπίστευσαν εἰς αὐτό. Ἐδωσαν τὴν καρδίαν τῶν. Ἡ μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς ὁμολογία. Ἦτο καὶ μαρτύριον. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου παραμένει δεδομένη πίστεως γιὰ τὸν ἀνθρώπον. Καὶ πρέπει νὰ διασχίσῃ τὸ πεδίον τοῦ νῦν, κινώντας τὰς ἀμφιβολίας τῆς ψυχρὰς λογικῆς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίς, πηγάδιον ἐκ τῆς Ἀναστάσεως, ἔχει περιεχόμενον ἐσχατολογικόν. Ἀναφέρεται εἰς τὴν «διάβασιν» τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, τῆς φθορᾶς

Ἡ κορυφαία ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως ἐορτάζεται φαιδρῶς καὶ θεοσεβῶς καὶ ὄχι μέ ἐπιφανειακῶ καὶ κοσμικῶ τρόπῳ. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία προμηνύει καὶ προεγγέλλει τὴν κοινὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, πανηγυρίζεται μέ πνευματικὴ ἔξαρσι καὶ τὴν προσωπικὴ μας συνανάστασι. Ἀνάστασις ἀπὸ τὴν πτώσι τῆς ἁμαρτίας. Ἀνάστασις μέ καθημερινὴ ἀνοδικὴ πορεία καὶ προσανάβσι εἰς τὴν κλίμακα τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ἀνάστασις καὶ ἀνδρώσεις ἀπὸ τὴν τελματώδη κατάστασι τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀκηδίας καὶ τῆς πλάνης εἰς τὰ ζητήματα πίστεως καὶ εὐσεβείας, ὀρθοδοξίας καὶ ὀρθοπραξίας. Ἀνάστασις καὶ ἀνύψωσις εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀγιότητος.

Ἡ ἀληθινὴ καὶ αὐθεντικὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως εἶναι συνυφανσμένη μέ τὴν θεῖα λυτρωτικὴ χαρὰ , μέ τὴν χαρὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν κυριαρχίᾳ τοῦ διαβόλου, ἀπὸ τὸν φρόβι τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν βαρὺ κλοιὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἥθικης καὶ πνευματικῆς σήψεως. **«Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἄγγελοι ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σῦμπαντα ἐνώδιας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε»** ψάλλει πανηγυρικὰ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ γνῆσις Ἀναστάσιμη χαρὰ βιώνονται ἀληθῶς μέσα εἰς τὴν θεῖα Λατρεία καὶ τὴν πνευματικὴ ἀγκάλῃ τῆς Μῆς καὶ Μόνης τοῦ Χριστοῦ Ἀγιαστῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Θεὸς Λυτρωτὴς μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Ἁγία Κεφαλὴ τοῦ πανιέρου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἀρχηγός τῆς Πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας μας καὶ ὁ αἰώνιος Κυβερνήτης καὶ σοφὸς οἰακτορόφρος τοῦ Θεοῦ σκῆφους τῆς. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ χαρίζει τὸ Θεῖο Φῶς, τὴν θεόδοτην χαρὰ, τὴν θεῖα εἰρήνη, τὴν θεοδιδακτὴ διπλὴ ἀγάπη, πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν συνάνθρωπον, καὶ ὅλα τὰ ὑπερκόσμια καὶ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας.

Ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας γαληνεύουν τῆς καρδίας, γεφυρώνουν τὸ χάσμα τῶν σχέσεων μέ τοὺς συνανθρώπους μας, γκρεμίζουν τὸ φράγμα πού διαχωρίζει ἔγχρωστος καὶ φίλους καὶ ἐννούνους τῆς ψυχῆς μέ τὸν Χριστό καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀδελφοί μου,

«Χριστοὶ τὴν Ἀνάστασιν προσκυνοῦντες οὐ παύομεθα Ἄυτός γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν».

Εὐχομαι πατρικῶς καὶ ὁλοκαρδίως νὰ προσκυνοῦμε μέ βαθεῖα εὐλάβεια καὶ πίστι ἀκατάπυστα τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, νὰ λατρεύομεν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ τὸν Ἀναστάτη Βασιλέα καὶ Θεόν ἡμῶν καὶ νὰ ἔχουμε ἀναφαίρετὴ τὴν Ἀναστάσιμη Χαρὰ, εἰρήνη καὶ εὐφροσύνη, μὴ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὰ διχαστικά μηνύματα τῶν ἡερῶν μας, ἀλλὰ ψάλλοντας εὐλοκίμως καὶ ἀπὸ καρδίας τὸν Ἀναστάσιμον ὕμνον: **«Τὴν Ἀνάστασιν Σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμῶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθάρᾳ καρδίᾳ Σέ δοξάζειν».**

Εἰς ὅλους τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς σας, εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας συμπολίτες , εἰς τοὺς προσφιλεῖς ναυτικούς μας, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουν εἰς τὰς ἐγγύς καὶ μακρὰν θαλάσσας, καί εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὁμογενεῖς Κυθῆριους καὶ Ἀντικυθῆριους ἐκφράζω τῆς διαπίστεως Ἀναστάσιμες εὐχές καὶ κομίζω τῆς θεῖς εὐλογίης τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ Λυτρωτοῦ μας.

Καὶ ἐπὶ τοῦτοις διατελῶ,

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης σας

Ὁ Μητροπολίτης

†Ὁ Κυθῆρων Σεραφεῖμ

Ὁθεόδοξος Τύπος

Προσοχὴ κατὰ τὸ προσεχές Πάσχα!

Κύριε Διευθυντά,

Καθὼς ἐπίστασθε, στὶς 16 Ἀπριλίου ἐνεστώτος ἔτους ἔχομε τυπικὴ σύμπωση τοῦ Πάσχα τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ ἐκείνου τῶν Λατίνων.

Λόγῳ καὶ τῶν ἐντόνων ἐσχάτους οἰκουμενιστικῶν καὶ διαιρετικῶν κινήσεων καὶ δὴ τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμβαρίου καθὼς καὶ συλλειτουργιῶν κυρίως ἐπὶ Εὐρωπαϊκοῦ ἐδῶφους μετὰ τῶν παπολατρῶν, καθολικῶν λεγομένων, ὀφείλομεν ἅπαντες, ὁ ἀπανταχοῦ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ δὴ ὅσοι εἰς τὸ ἑξωτερικὸ ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς ἡμετέρας ἐπικρατείας καὶ μᾶλλον ὅπου ἰδιαίτερως ὑπάρχει λεῖμμα καθολικῶν λεγομένων, νὰ προσέξωμεν ὥστε σὲ καμμία περίπτωση εἰ καὶ παρ' ἀγγέλου ἡ καὶ παρὰ προεστώτους κληθῶμεν, νὰ μὴ συνεορτάσωμεν τὸν ἡμέτερον Πάσχα μετὰ τὸ ἐκείνων καὶ νὰ προσέλθωμεν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ανατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι αὕτὴ ἡ Μία καὶ μόνη καὶ ἡ ὁποῖα διαγγέλλεται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ὡς ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅπου μόνον Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι θὰ παρευρισκόνταν, ὥστε νὰ συνεορτάσωμεν τὸ μόνον Ἅγιον καὶ Ἀληθεστάτον ἡμέτερον Πάσχα.

Συντοπικὰ παραθέτομεν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται ἡ ὡς ἄνω προσοχὴ καὶ ἀντιλήψις καὶ εἰς δι' ἀφορὰ τὸν ἑορτασμό τοῦ Ὀρθοδόξου Πάσχα ἐνεστώτος ἔτους 2017.

Α) Ἐκκινούμεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν Σύλλισμα ἐνὸς τῶν θεματοφυλάκων τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Ἀκούσατε λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες, πρεσβύτεροι, νεανίσκοι τε καὶ νήπια, τὸ Ἔθνος τῶν Χριστιανῶν τοῦ Ἁγίου. Εἰ τις εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ παρέλαβεν ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία παρὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Πατέρων καὶ Συνόδων καὶ μέχρι τοῦ νῦν διεφύλαξε, μὴ ἀκούσῃτε αὐτοῦ, μὴδὲ δεξέσθε τὴν συμβουλήν τοῦ ὀφθαῶς, ὡς ἐδέξατο Εὐὰ καὶ ἐτρέφηνεν θάνατον. Κάν, ἄγγελοι, κάν Βασιλεῖς, κάν Πατριάρχης, κάν Ἀρχιερεῖς, κάν Ἱερεῖς... κλείσατε τὰς ἀκοάς...» (PG94, 1288).

Β) Ἰδοὺ συντοπικῶς αἱ αἰρετικαὶ δοξαsaὶ καὶ πρακτικὰ τῶν παπολατίνων:

1) Ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία μας ἀρχαιοῖθεν ἔχει σύστημα Συνοδικόν, ὅπου ὅλοι οἱ Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς εἶναι μετὰ τούς ἴσοι καὶ βουλευόμενοι ἀπὸ κοινοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ («ἐδόξεν τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ καὶ ἡμῖν») καὶ πρώτη Σύνοδος ἐγένετο ἐν Ἱερουσαλῡμοις παρὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφολέβου χωρὶς πρωτοεὶ καὶ πολὺ περισσότερον χωρὶς ἀλάθητο, ἐκεῖνοι θέλουν τὸν πάπα καὶ πρῶτο καὶ ἀλάθητο.

2) Τὸ ἀλάθητο τοῦ πάπα

Συνιστὰ μέϊονα ὕβριν, διὰ ἀποδίδεται εἰς ἀνθρώπον θνητὸν τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀλαθίτου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Ἀγιώτατον Θεόν διὰ τὴν προσηγορίαν τῆς Ἀληθείας, μόνον εἰς αὐτὸν ἀποδίδει, ὅταν λέγει δι' Ἐκείνου εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ζωὴ διὰ τοῦ Ἀγίου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι δὲ ἡ ὕβρις αὐτὴ περὶ τοῦ ἀλαθίτου τοῦ πάπα (ὅτι καὶ ὁ ἱερός Φαλμός λέγει πᾶς ἄνθρωπος ψευδής) εὐσφορικὴ καὶ συνιστὰ μαζί με τὸ «filioque», τὰ δύο κέρα τῆς ἀντιχριστοῦ καὶ αἰρετικῆς παπικῆς τήρας.

3) Τὸ «filioque»

Ἵτι δηλαδὴ λέγουν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, διαιροῦντες μέ τὸν τρόπον αὐτὸ τὴν ἀδιαίρετον καὶ ἀχώριστον Ἁγία Τριάδα ἀποδίδοντες εἰς αὐτὴν δύο θελήσεις καὶ δύο ἐνέργειες ἐνὺ πανταχοῦ εἰς τὸ ἱερὸν Ἐυαγγέλιον ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι τοῦ Ἁγίου Πνεύμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ ἐκ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4) Γέμονον καινοτομιῶν καὶ καινῶν δοξασιῶν, οἱ ὁποῖες δὲν υπάρχουν πουθενὰ στὴν Ἱερῇ μας παράδοσθι Γραπτῇ καὶ Προφορικῇ ὅπως εἰς τὰ περὶ καθαρτηρίου πυρὸς, περὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, περὶ τῆς λατρείας τῆς Θεοτόκου, περὶ τῶν ἀγαλμάτων εἰς τοὺς ναοὺς, περὶ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου καὶ προπάρων δι' ἐπιμένουν νὰ συντηροῦν τὴν ἐπάρατον Οὐνίαν, ἡ ὁποία εἶναι προβατοσχημὸς λύκος, παπισμὸς μέ ἔνδυμα Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ὁποία πλανᾷ εἰς ἀπώλειαν τὰς ἀπλουστεράς ψυχάς.

5) Ἐχουν ἐπιτελέσει φρικτὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων καὶ εἰς τὴν Ἄλωσην τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους παρὰ τῶν σαυροφόρων καὶ στὴν περίοδον τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου εἰς Σερβία καὶ Κροατία διὰ τῶν «Οὐστάσι».

Γ) Εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἀναφέρεται ρητῶς (ΒΕΠ τόμος 2,περὶ εὐχῶν σ. 193 παρ. 12) «εὐσεβεῖς μετὰ αἰρετικῶν μῆτε καὶ οἶκον προσευχεσθῶν» τίς γάρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Πάλιν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἰς τὸν ἴδιον τόμον σελ. 122 XIV παρ. 2: «οὐ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἐντολὰς Κυρίου, φυλάξεις δὲ, ἂ παρέλαβες παρ' αὐτοῦ, μῆτε προσθέσεις ἐπ' αὐτοῖς μῆτε ἀφαιρᾶν δι' αὐτῶν» Ὁ Ἅγιος Κύριλος Ἱερουσαλῡμῆτις εἰς τὰς κατηγορίας αὐτοῦ (ΒΕΠ 39ος τόμος ΙΣΤ' Κατήχησις κεφ. Ι' 28- 34 σελ. 204) λέγει: «ἐπιμμεν καὶ αὐτοὶ μετὰ παρρησίας πάσης τῷ Θεῷ περὶ πάντων αἰρετικῶν» οὐχὶ τοὺς μισούντας σε Κύριε ἐμίσησα καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς Σου ἐξετεκμήνη; ἔστι γάρ καὶ ἔχθρα καλὴ, καθὼς γέγονταί...»

Δ) Ἐν κατακλείδι παραθέτομεν τὴν μνημειώδη περικοπὴ τῆς τυπικῆς καὶ πανορθοδόξου συνόδου τοῦ 1895: [...] Ἡ δὲ νῦν ρωμαιοὶ ἔστιν ἐκκλησία τῶν καινοτομιῶν, τῆς νοθεύσεως τῶν συγκυρημάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων καὶ τῆς παρερμηνείας τῆς τε Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ὁρῶν τῶν ἁγίων Συνόδων. Διὸ καὶ εὐλόγηως καὶ δικαίως ἀπεκηρύχθη καὶ ἀποκηρύχθησαν, ἐφ' ὅσον ἐμμένει ἐν τῇ πλάνῃ αὐτῆς. «Κρείσσων γάρ ἐπαινετὸς ὁ πόλεμος, λέει καὶ ὁ Θεός Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνεύς, εἰρήνης χωρὶζούσης Θεοῦ».

Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει:«ἐὰν κάποιον βλέπεις τὴν ἀσέβεια νὰ ζημιώνῃ, νὰ μὴ προτιμᾷς τὴν ὁμόνοιαν ἀντὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ νὰ στέκεσαι γενναῖα ἐπὶ θανάτου... τὴν ἀλήθεια καθ' ὅλου νὰ μὴ προδίδῃς».

Καὶ καθ' ὅτι εἶμαι Ἀπεραθίτης καὶ Νάζιος στὴν καταγωγή ἐπιθυμῶ σὺν Θεῷ νὰ κλείσω μέ τίς τελευταῖες δύο παραγράφους τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Ἰακώβου εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ 1970 (ὁ ὁποῖος μετὰξὺ ἄλλων ὑπῆρξε καὶ ἐξοχος ὕμνογράφος).

«Σεβασμιώτατοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί, τὸ συμφέρον τῆς Ὀρθοδοξίας ἀλλὰ καὶ τῆς φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος ἀπαιτεῖ, ἵνα μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ προσοχῆς συνηρασώμεθα καὶ ἐπικοινωνήμεν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ δὴ τῶν **αιρετικῶν** παπικῶν.

Ἡ δύναμις αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ καὶ ὁ φανατισμός καὶ τὸ μῖσος αὐτῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδόξιας δοβεστον, ὡς προσωπικῶς ἔχομεν διαπιστώσει κατὰ τὴν δεκαετὴ μετ' αὐτῶν ἀναστοφὴν ἡμῶν ἐν **Νάξῳ. Μισοτὺς θανατῶμας πᾶν Ἑλληνικὸν καὶ Ὀρθόδοξον**. Περὶ αὐτοῦ γράφει πολλὰ ὁ Νάζιος διδάσκαλος Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης...

Ἄς γρηγορήσωμεν λοιπὸν καὶ ἀναλάβωμεν τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ἵνα ἀποκόψωμεν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπαπειλούντος τὴν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἀθάνατον Ἑλλάδα Οἰκουμένης».

ΥΓ.: Ὁ 45ος Ἀποστολικὸς Κανὼν λέγει: Ἐπίσκοπος, ἡ πρεσβύτερος, ἡ διάκονος, αἰρετικὸς συνευζήμενος μόνον, ἀφορίζεσθω· εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοὺς ἐνεργήσαι τι, καθαιρείσθω.

Εὐχσθε,

Κωνῖννος Μπάκαλος

Καταρρίπτεται ὁ μῦθος κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ

Συνήθως παραμονὰς μεγάλων ἐορτῶν υπάρχουν δημοσιεύματα, τὰ ὁπο

‘Ο Οίκουμενισμός πίσω από τίς μάσκες...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

έπισκόπων τους.

Υπάρχουν πολλοί που ακούγοντας περὶ Οικουμενισμοῦ, Νέας Ἐποχῆς, Θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, Πανθρησκείας κλπ. - ἐμφανῶς ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴ χρόνια πλῆθος ἐγκεφάλου πού ἐκπορεύεται ἀπὸ τούς γνωστούς (κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς) ψευδοθεολογούντες τῆς «μεταπατερικότη-­­τας», τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων» καὶ τῶν λοιπῶν νεοστοιχικῶν τερατοσυρηγμάτων - χαρακτηρίζουν ὅλα τὰ προσαναφερθέντα ὡς συνωμοσιολογικές ὑπερβολές ἢ καὶ ὡς συζήτηση περὶ ὄνου σκιάς. **Πολλοὶ θεωροῦν ὅτι σὲ τελικὴ ἀνάλυση τίποτε τὸ ἰδιαιτέρο δὲν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τούς Παπτικούς, ὁπότε καλὸ θὰ ἦταν νὰ τελειώνει ἐπιτό-­­λως αὐτὴ ἡ χιλιόχρονη διχαστικὴ ἱστορία.** Ἀρκεῖται μάλιστα μπορεῖ νὰ ἐνοστεριῶνται καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνεῖντος ὑποβολιμαία περὶ «ἀγάπης» καὶ «προσέγγισης» ὅχι μόνον μὲ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ μὲ τίς ἄλλες θρησκείες. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πραγματικὴ ἀγάπη ἀπέχει ἀπὸ τὴν «ἀγαπολογία» ὅσο ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀκρα ταπείνωση ἀπὸ τὸν ἀπόλυτο φαρισαϊσμό, ἂς ποῦμε ἐφεξῆς μερικὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους.

Κατ’ ἀρχὰς ὀφείλουμε νὰ ξεκαθαρίσουμε ὅτι οἱ θεολογικὲς διαφορὲς μὲ τὴ «χριστιανικὴ» Δύση εἶναι στὴν πραγματικότητα χωρὶς καὶ φυσικὰ δὲν ἔχουν πρᾶγμα τὸν παραμικρὸ νὰ ὑφίστανται. Ὅσο κι ἂν εἶναι βέβαio ὅτι γιὰ ἐκείνῃ τὴν τελικὴ ρήξῃ τοῦ ἔτους 1054 ἐπαιζάν ρόλο καὶ πολιτικὰ αἰτία (τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ὑπερτιμῶνται οἱ ἐγκάθετοι τοῦ συγκρητισμοῦ), εἶναι ἀκόμη πιὸ σίγουρο δι’ αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐπιστάεσθε ἀπλῶς τυπικὰ μία μακραίωνη διαφοροπολιτικὴ πορεία, ποὺ στὰ μέσα τοῦ 11ου αἰῶνα ἦταν πλέων μὴ ἀναστρέψιμη. Ἐπρόκειτο οὐσιαστικὰ γιὰ δύο κόσμους σὲ πλήρῃ ἀπὸκλιση ἥδη ἀπὸ τὴν ἀρχαίωση, τούς ὁποῖους ἡ ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅχι μόνον δὲν μπόρεσε νὰ ἐνοποιήσει, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἔκανε τὸ μεταξὺ τους χάσμα ἀκόμη πιὸ ἀνεφύρτωτο, γιὰτὶ ἀπλούστατα ἢ (ἀρχικῶς λατινικὰ ἀπλοϊκῇ καὶ ἀκολουθεῖς καὶ γεωμνακικὰ ἐκβαρβαρισμένη) Δύση - σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴ βαθιά μυστικὴ ἐμπειρία τῆς Ανατολῆς - ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ φτάσει μακρύτερα ἀπὸ μία κοντοφθαλμία, ὀρθολογιστικὴ καὶ μέσωσ ἀπλοϊκῶν δικαίων προσεγγίσεων ἀπὸπτερα κατανόησης καὶ ἐρμηνείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεμελιώδης αὐτὴ διαφοροποίηση, ποὺ τυγχάνει καὶ ἡ κύρια γενεσιουργὸς αἰτία ὁλῶν τῶν ἐπιμέρους δυτικῶν δογματικῶν παρεκκλίσεων (οἱ ὁποῖοι φυσικὰ δὲν ἀφοροῦν μόνον στὸ πρωτεῖο, ἀλλὰ εἶναι ἐπιση-­­ματα πάρα πολλές καὶ οὐσιαστικές, παρὰ τὰ ὅσα οἱ οἰκουμενιστιεὲς διατηρσιῶς διακηρύττουν), κατὰ κανένα τρόπο δὲν ἔχει ἔστω ἐξομαλυνθεῖ. Πολὺ περισσότερο φυσικὰ οὐδὲν ὑφί-­­μεϊον ἐπαφῆς ἀντίσταται τόσο με ὁλοτὸ θλιβερό ἐκεῖνο συννοθύλευμα ποὺ ἀπαρτίζουν τὰ ἀναρίθμητα καὶ θεολογικῶς ἑυλα προτε-­­στάτικα παραμύγιαζα, ὅσο καὶ μὲ τίς ἄλλες θρησκείες. Καὶ βέβαια ἡ ὑποβολιμαία βλακώδης «διαπίστωση» πὼς «ὅλοι στὸν ἴδιο Χριστὸ πιστεύουμε» (Βλακώδης, γιὰτὶ ἀπλούστατα ΔΕΝ πιστεύουμε στὸν ἴδιο Χριστὸ) ἴσως νὰ εἶχε κάποιο πῶμα σὲ περιπτιώσεις ἰδεολογικοποίησης τῆς πίστης, θρησκαιοποίησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος ἢ θεώρησης τῆς ἐννοίας τῆς θεώσεως ὡς ἀνομικῆς ὑπόθεσης τοῦ καθενὸς (ὅποτε θὰ μπορούσε πράγματι νὰ ὑποτεθῇ καὶ ἡ δυνατικὴ τῆς πραγμάτωσης μέσα ἀπὸ πολλοὺς καὶ διαφορετικούς δρόμους). Ἐπειδὴ ὅμως ἐδῶ οὐτε περὶ ἰδεολογίας πρόκειται, οὐτε περὶ πράξεως περιχαρακωμένης ἰδιωτείας, εἶναι προφανές ὅτι κάθε ὁργανωμένη ἀπόπειρα σύγχυσης καὶ συγκρητισμοῦ, μόνον ἐκ τοῦ πονηροῦ ἀρέται. Ὑπ’ αὐτὸ τὸ πρίσμα ἐννοεῖται ἀσφαλῶς ὅτι τὴν ἀκόμη εὐρύτερη διαθρησκειακὴ «διαπίστωση» ὅτι «ὅλοι στὸν ἴδιο Θεὸ πιστεύουμε» ἀπαξίω ἀκόμη καὶ νὰ τὴ σχολιάσω.

Καὶ ὡς ἐκ τούτου φυσικὰ ἀπαξίω νὰ σχολιάσω καὶ τὴν παλαιότερη τραγικὴ ρήση τοῦ πατριάρχῃ Βαρβολομαίου δι’ ὅλες οἱ θρησκείες μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν στὸν Θεό. Μία ρήση ποὺ φροντίζουν νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνουν ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ καὶ πᾶμπολλοὶ ἀκόμη πλανεμένοι οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι καὶ λαϊκοὶ ψευδοθεολόγοι, μὲ διαφορὸς τρόπους καὶ σὲ διαφορὲς διατυπώ-­­σεις, ἀλλὰ πάντοτε μὲ αὐτὴ τὴν οὐσία. Τὴν οὐσία ποὺ γενικεύει διαθρησκοικακὰ τὴν οὕτως ἢ ἄλλως ἐκτρωματικὴ συγκρητιστικὴ «θεωρία τῶν κλάδων» καὶ προτειομᾶξὶ ξεκάθαρα τὸ ἑδοφῶς γιὰ τὴν παγκόσμια Πανθρησκεία, ἡ τεχνικτὴ κατασκευή τῆς ὁποίας ἀπὸ τὰ χαρισματικὰ τῆς Νέας Ἐποχῆς τελεῖ ἐδῶ καὶ χρόνια ἐν πλήρει ἐξελίξει. Σὲ πλήρῃ συμ-­­πύρρευση ἀσφαλῶς μὲ τὴν πορεία τῆς οἰκονομικῆς ἐνοποίησης τοῦ πλανήτη (διὰ τῆς Παγκοσμιοποιή-­­σης), ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτισμικῆς τοῖ ἰσοπέδωσης καὶ ὁμογενοποίησης (μέσω τῆς ἀποδόμησης τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν Ἱστοριῶν, τῆς συστηματικῆς διοικητικῆς κοινῶν νεοαζιτικῶν ἠθῶν καὶ ἀντιλήψεων καὶ φυσικὰ τῆς μαζικῆς καὶ ἀπολύτως ἐλεγχόμενης λαθρομετανάστευσης).

Ἄς ἐπανέλθουμε ὅμως στὶς διαφορὲς ἐναντὶ τῆς Δύσης καὶ στὴ δὴρῆν προοπτάθεια ὑπερβάσε-­­σις τους μὲ τούς θεολογικοὺς διαλόγους μέσα στὰ πλαίσια τοῦ αὐτοφερομένου ὡς «Παγκοσμίου Συμ-­­βουλίου Ἐκκλησιῶν», ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα. Ὀφείλου-­­με λοιπὸν νὰ ξεκαθαρίσουμε expressis verbis καὶ

Τουρκικὰ ὑποδήματα μὲ Σαυρόν!

Προκαλεῖ διὰ ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ Τουρκικὰ ἐπιτρέπουσα τὸ τιμιώτατον σύμβολον τῶν χρι-­­στιανῶν νὰ τίθεται διὰ καταπάτησιν! Συμφῶ-­­νως πρὸς τὸ ἐκklisiasonline:

«Σφοδρὲς ἀντίρροσεις ἔχει προκαλεῖσι στοὺς Χριστιανούς τοῦ Ἰράκ το σκανδαλό τῆς βεβήλω-­­σης τῆς εἰκόνας τοῦ Τίμιου Σαυροῦ, ποὺ τοποθε-­­τήθηκε στὴ βάση παπουτσιῶν. Τὴν περασμένη ἐβδομῆδα στὶς βιτρίνες τοῦ ἐμπορικοῦ κέντρου Ankvan (χριστιανικὴ πόλη βόρεια τῆς Ἐρμπίλ) παρουσιάστικαν παπούσια, τὰ πέλματα τῶν ὁποίων ἀπεικόνιζαν τὸ λεγόμενο "teardrop" τὸν εἰκονογραφικὸ τύπο τοῦ Τίμιου Σαυροῦ. Αὐτοῖ-­­τες μάρτυρες ἀνέφεραν ὅτι τὸ ἴδιο τὸ προϊόν εἶναι τουρκικῆς προέλευσης!»

Φωτογραφίες ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ τούς ἐπι-­­σκέπτες στὸ ἐμπορικὸ κέντρον ἀν ἐνέβηκαν στὸ διαδίκτιο προκάλεσαν θύελλα ἀνανάκτησης. Χθὲς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Χαλδαίων τῆς πόλης διαβεβαίωσε πὼς τὸ προϊόν θὰ ἀποσυρθεῖ. «Τὰ προκλητικὰ στοιχεῖα - κατασχέθηκαν καὶ κάρκαν, καὶ ὁ καταστηματαρχὸς τὰ ζητήσῃ μία δημόσια συγγνώμῃ γιὰ τίς πράξεις του», εἶπε... Ἐπειδὴ προφανῶς αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ μοναδικὰ κομμάτια ποὺ κυκλοφόρησε ἡ τουρκικὴ ἔταιρεία, ῆλπτως πρέπει νὰ περιμενῶμε νὰ τὰ δοῦμε καὶ στὰ μέρη μας; Γρηγορεῖτε!».

ἐν πλήρει συνειδότῃ ὅτι τόσο ὁ τίπλος τοῦ προσανα-­­φερθέντος νεοαζιτικοῦ ὁργάνου, ὅσο καὶ κάθε ἄλλη ἀναφορά σὲ Ὅρους, ὅπως «**Διάλογος με-­­ταξὺ Ἐκκλησιῶν**» ἢ «**Ἐνωση Ἐκκλησιῶν**» εἶναι **ἐκφράσεις παντελὸς ἀνυποστάτες καὶ ἐξολο-­­κλήρου βλάσφημες.** Στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχουν Ἐκκλησίες, ἀρα πὼς νὰ...διαλε-­­χθοῦν ἢ νὰ προσπαθῆσουν νὰ ἐνωθοῦν. Ἡ Ἐκκλησία ἀπλούστατα εἶναι μία, ἡ Ἀποστολικὴ καὶ Καθολικὴ, ἥτοι ἡ Ὁρθόδοξη. Ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπὸ τούς Πατικούς ὡς τὰ ἀπειράριθμα προτεστάντικα καρτουν (πὼς ἀλλιῶς δηλαδὴ νὰ ἀποκαλέσει κανεῖς τὴν εἰκόνα π.χ. Ἀγγλικανῆς ἐπισκόπου νὰ...εὐλογεῖ γάμο μετὰξυ ἀνδρῶν!), ἀποτελοῦν ἀπλῶς πλήρεις ἐκτροπές καὶ καρικατωριστικές ἀλλοιώσεις. Καὶ ἀφοῦ πρόκειται γιὰ ἐκτροπές καὶ ὄχι γιὰ Ἐκκλησίες, δὲν ἐπτενεργεῖται ἐκεῖ μέσα διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπολύτως τίποτε! Ἀπὸ τὸ 1054 καὶ ἐξῆς οἱ Φραγκολαῖνοι οὐτε ἁγίους βγά-­­ζουν, οὐτε ἱερωσύνη ἔχουν, οὐτε ἅγια Μυστήρια. Ἀκόμη καὶ αὐτὰ ποὺ ἐκτιμῶν πὼς ἔχουν, στὴν πραγματικότητα δὲν ἰσχύουν! Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ξεκάθαρο καὶ ἀνεκάθεν ἐθεωρεῖτο γιὰ τὴν Ὁρθόδο-­­ξῃ Ἐκκλησίᾳ ἐντελῶς αὐτονόητο (ἀσχετα βεβαίως ἂν μέσα στὸ κλῆμα τῆς οἰκουμενιστικῆς ψευδοπροσ-­­έγγισης ἔχουν ἀρχίσει ἐδῶ καὶ καιρὸ ἀρχικὰ νὰ ψελ-­­λίζονται καὶ ἀκολουθεῖς νὰ κυοφοροῦνται καινὰ - καὶ ἀκρῶς ἐρμαφρόδιτα - «δόγματα», ἀκόμη καὶ ἐπ’ αὐτοῖ!)!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τούς δῆθεν διαλόγους μὲ τούς ἑτεροδόδους ἔχει ἀποδειχθεῖ ὡς μία παντελῶς ἀτελέσφορη παρωδία (μέχρι καὶ ὁ **περιώνυμος οἰκουμενιστὴς ἐπίσκοπος Περγὰ-­­μου Ἰωάννης Ζηζιούλας παραδέχθηκε πρὸ ὀλί-­­γων ἐτῶν τὸ ἀδιέξοδο στὸ ὁποῖο ἔχουν καταλή-­­ξει αὐτοὶ οἱ «διάλογοι**»), ἀφοῦ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία ἐκκλησιακῶς προσ-­­έγγισης καὶ ἀναγνώρισης τῶν σφαλμάτων του, ἀλλὰ ἀντιθετα ἄπαντες ἐγγύμενον πεισματικὰ στὶς πλάνες τους, στὶς ὁποῖες εἶναι ξεκάθαρο ὅτι ἐπιδιώ-­­κουν νὰ σύρουν τούς Ὁρθοδόδους.

Ποιοὶ ἐπομένως φερόμενοι ὡς ὀρθόδοδοι πα-­­τριάρχες (καὶ ἑτεροὶ ἱεράρχες) τοιοῦν νὰ μὲς κατῇ-­­ρουν καὶ νὰ ἀπειλοῦν μὲ παύσεις καὶ διώξεις τοὺς ὀρθόδοφους ἱερεῖς μος ἢ καὶ ἐμᾶς (σὲ ἐπόμενῃ φά-­­σι ποὺ σίγουρα θὰ ἔλθει) μὲ ἐπιτίμια, ἐπειδὴ ἀντι-­­στεκόμαστε στὴ χυδαία ἀπαίτησή τους νὰ ἐνωθοῦ-­­με μὲ τούς αἱρετικούς. Ἡ μόνη ἐπανεῖνωση ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ (καὶ βέβαια θὰ ἦταν καὶ εὐκαίτια), εἶναι ἡ ἐπιστροφή τῶν διαστρεβλωτῶν

στὴν ἐνίασι Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων, ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ ἴδιοι παρεξέκλιναν. Ἐπανεῖνωση ὅμως μὲ τούς δικούς τους θεολογικούς Ὅρους σημαίνει αὐτομάτως καὶ τὴ δικὴ μας ἐκτροπὴ. Τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ ὁ **ἐκπε-­­σις καὶ ἐκμωλι-­­σμένος (αὐτοφερο-­­μενος ὡς) «Χρι-­­στιανισμός» τῆς **Δύσης καταρρέει μέσα στὶς ἀμαρτίες καὶ τὰ βῆθιά του ὑπαρξιακὰ ἀδιέξο-­­δα**, τὴν ὥρα ποὺ πᾶμπολλοὶ Εὐρωπαῖοι διανοητὲς μὲ ἀνυσχίσεις ἔχουν βαφτιστὲ Ὁρθόδοξοι, ἐμῆς θὰ πετάξουμε στὰ σκοτεινὰ τῆ Φιλοκαλία, τοὺς Νη-­­πτικῶς, τοὺς Ἡουχαστῆς καὶ θὰ πᾶμε ἐκούσιως νὰ πείσουμε στὴν πλάνη; Εἶναι ὀλοφάνερο δι’ ἰμόνο ὡς ἀτυχεστάτος ἀστεϊσμός θὰ μπορούσε νὰ ἐκληθεῖ μία τέτοια «πρόταση» (ὅσο βεβαίως καὶ ἂν ἡ οἰκου-­­μενιστικὴ σύναξῃ τοῦ Φαναρίου μᾶς τὴν ὑποβάλλει ὡς μονόδρομο μέσα στὴ θλιβερὴ πνευματικὴ τῆς κατάντη).**

Καὶ ἀσφαλῶς στὸ σημεῖο αὐτὸ καλὸ θὰ ἦταν νὰ ξεκαθαρίσται καὶ κατὶ ἀκόμη. Ἐδῶ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ποῖος θὰ πρσασύρει τὸν ἄλλον ὑπὸ τοῦς Ὅρους του. Δὲν εἶναι οὐτε πολιτικὸ παίχνιδι, οὐτε μάχη ἐντυπώσεων, οὐτε θέμα ἐγνωσμῶν. Τὸ πρόβλημα ἐδῶ ὑψώνεται σὲ ἐπιπέδο καθαρὸ σωτηριο-­­λογικὸ. Ἐκτὸς Ἐκκλησίας, δίχως τὴ σύναξῃ γύρω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πάτριον καὶ δίχως μυστηριακὴ ζωὴ, δὲν ὑπάρχει θέωσις, ἀρα οὐτε καὶ σωτηρία. Νὰ λοιπὸν ποῖα εἶναι τὴν πραγματικότητα τὸ μέγα δια-­­κείμεμα. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ μας. Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ σωτηριολογικὸ πλᾶσιό, μέσα στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ πραγματοθεῖ ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας πρὸς τὴ θέω-­­σις. Καὶ αὐτὸ τὸ πλᾶσιό πρέπει πάσθι θύσις νὰ μεί-­­νει ἀνέκδοτο.

Ὅλα αὐτὰ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι διὰ πορεῖ γιὰ πάρα πολλοὺς νὰ εἶναι ψιλὰ γράμματα (ὅσο δεξιόμην τυγχάνει ἄλλωστε καὶ ἡ κωμικοτραγικὴ πλάνη νεοελλαδικῇ μηδιστατικῇ ἀμβλύνωσι τοῦ «ἔλα μωρὲ τώρα»), ἀλλὰ γιὰ κάθε συνειδητὸ ὀρθόδοξο εἶναι ἡ κατεξήγητ οὐσία. Πέραν ὅμως αὐτοῦ, θὰ ἦταν χρήσιμό νὰ ἐπισημάνουμε καὶ κατὶ ἀκόμη: **μία πιθανὴ ὑποχώρησις τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας στὰ ἀπρὸκάλυπτα πλῆον ἐνωτι-­­κὰ σχέδια τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν ἐδῶ ἀκο-­­λουθῶν του θὰ εἶχε καὶ ἄλλες συνέπειες, ποὺ πλῆον δὲν θὰ ἦταν θεολογικῆς, ἀλλὰ κοινω-­­νικῆς καὶ ἐθνικῆς** (καὶ κάποιοιν ποὺ διαδιαφέ-­­ρῳσι γιὰ τὰ θεολογικά, ὅποτε δὲν τὸν πολυενδοῦς φερόνυ ὅλα τὰ προσαναφερθέντα, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φάρισῃ ἀδιαφορᾶ). Γιατὶ ἐδῶ εἶναι πᾶ πόλῃ ὀρατὴ ἡ προοπτικὴ ἐνὸς σχίσματος ἐντὸς τῆς Χώ-­­ρας μας, καθὼς μεγάλو μέρος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ εἶναι ἀποφασισμένο νὰ μείνι παρὶ τὴν πα-­­ράδο αὐθεντικὴ πίστι καὶ νὰ κηρύξῃ ἀκωνιωνήσῃ μὲ τούς πλανεμένους κληρικούς. Ποιοὶ εἶναι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ μεγαλόχρηστοι ρασοφόροι ποὺ θὰ τομλήσουν καὶ θὰ ἐπιχειρήσουν τὴν πρόκλησιν ἐνὸς νέου καὶ μὲ ἀνυπολόγιστες συνέπειες ἐθνικὸ διχάσμοῦ, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ αἱρετικὸ πῶμα μένος καὶ φυσικὰ νὰ ἐξευμενίσουν καὶ τὰ νεοαζιτικὰ ἀφεντικά, ποὺ τούς ἀνέβασαν στοὺς ἐκκλησιαστικούς θρόνους τους;

Τὰ πράγματα λοιπὸν εἶναι σαφῆ, γιὰ νὰ μὴ κρυ-­­βόμαστε πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μας. Τὰ ψέματα τε-­­λείωσαν: ἐδῶ πλῆον ζητοῦνται ὅλο καὶ περισσότε-­­ροι ἐπίσκοποι, ὅλο καὶ περισσότεροι κληρικοί, μο-­­ναχοὶ καὶ λαϊκοί, ποὺ θὰ ἀφήσουν τὰ μισθόλογα (καὶ τὴν ἀντίσταση ἀπ’ τὸ...ὑπόγειο) καὶ **θὰ προτάξουν ἀναφανδὸν τὰ στήθη τους, γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν πορεία πρὸς τὸ σχίσμα** καὶ νὰ ἀντισταθῶν στὴν ὑλοποίηση ἐνὸς ἀκόμη βήματος στὸ νεοαζιτι-­­κο καὶ νεοετοχικό σχέδιο τῆς προοδὸς τῆς ιδέας τῆς Παγκόσμιας Θρησκείας (γιατὶ φυσικὰ ὑπενθymi-­­ζουμε ὅτι τὸ εὐρύτερο παίχνιδι τῶν ἀγαπολογικῶν ἐναγκαλισμῶν δὲν ἀφορᾶ μόνον σὰ καρδινάλιους ἢ σὲ πάστορες, ἀλλὰ καὶ σὲ ἱμάνηδες, γκουρού καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ φανταστεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώ-­­που), γιὰ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι φυσικὰ τὸ μεγάλο ἀγκάθι. Αὐτὴ εἶναι ὁ μεγάλος στόχος τοῦ Σιωνισμοῦ, ποὺ φυσικὰ δὲν εἶναι πολιτικό-οικονο-­­μικὴ «σχέτα», ὅπως νομίζουν ἀκόμη κάποιοι ἀφε-­­λεῖς, ἀλλὰ ξεκάθαρα ἀποτελεῖ θρησκεία, ἡ ὁποία ἀπλούστατα προτειομᾶξει μεθοδικὰ τὸ ἑδοφῶς γιὰ τὴν ἔκθεση τοῦ «Μεσσίας» τῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὁργανω-­­μένη ἀπόπειρα γιὰ τὴν πνευματικὴ, οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ὁμογενοποίηση καὶ ποδηγέτηση τοῦ πλα-­­νήτη. Ὁ πόλεμος αὐτὸς ἔχει ἐστᾶσαι καὶ θὰ εἶναι ἐνός πόλεμος σκληρὸς καὶ μακρὺς. Ἄς εἰμαστε ἐτοιμοί...

ὉΘΟΔΟΣΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Η ΨΗΛΑΦΗCΙC ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μας τιμὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀσποβόλου Θωμά.

Ἀντέτορ εἰκὼν ἐκ τῆς Παναγίας Περιβόλεπου Ἀρχιδῶς, 14ος αἱ.

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Παπασταύρου:

«Γιὰ νὰ φτάσει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τοὺς οὐράνους, θὰ πρέπει ἐδῶ στὴ γῇ, νὰ γίνει σύντριμμα»

Τοῦ κ. Σταμάτη Μιχαλακοπούλου

«Ἐστὶ γίνεται μὲ τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ πάντοτε. Τὸν σταυρὸ ποὺ τοὺς ἔθεσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σηκώσουν, δὲν τὸν ἀφήνουν καὶ δὲν τὸν ἐγκαταλείπουν ποτέ».

Στὴν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ τὴν θεία Λειτουργία ποὺ τελέ-­­σθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς, τὴν Κυριακὴ 2 Ἀπριλίου, Ε' Νηστείας, ἱεροῦργησε καὶ μίλησε πρὸς τοὺς πι-­­στούς, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος Παπασταύρου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Ἡ συμμετοχὴ καὶ ἡ ὁμιλία τοῦ π. Ἀθανασίου, ἐντάσσονται στὸ πλᾶσιό τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων, ποὺ ὁργανώνονται γιὰ 19η συνεχῇ χρονιά στὸν Ναὸ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ μὲ τὸν γενικό τίτλο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ 2017».

Πορευόμενοι πρὸς τὸ τέλος τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁμιλία τοῦ π. Ἀθανασίου ἔδωσε ἰδιαίτερη ἐμφαση στὴν κατάλλη-­­λη προετοιμασία τῶν πιστῶν, γιὰ τὴν Μεγάλῃ Ἐβδομάδα.

Ἡ Ἐκκλησία, μᾶς προτειομᾶξει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Τριωδίου, ὥστε καὶ τὸ στάδιο τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς νὰ διέλθουμε, νὰ φτάσουμε νὰ ἐορτάσουμε τὴν Μεγάλῃ Ἐβδομάδα καὶ νὰ δοῦ-­­με τὸν Ἀναστάντα τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

Γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς, τόνισε ὁ π. Ἀθανάσιος. Σύμφωνα μὲ τούς Πατέρες, ἂν κάποιος δὲν δεῖ τὸν Ἀναστάντα, τότε δὲν προετοιμᾶσθηκε κατάλληλα. Ἄν κάποιος δὲν ζήσει τὴν Ἀνάστα-­­ση, τότε δὲν ἔχει διανύσει τὸ στάδιο τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρα-­­κοστῆς, ὅπως πρέπει.

Μία τελευταία εὐκαιρία μᾶς δίνει σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Εὐκαιρία νὰ καταλάβουμε ἀπὸ τώρα, πᾶσι ἦταν ἡ πορεία τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τί ζητᾶ ἀπὸ ἐμᾶς.

«Ὁ Κύριος, στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας, ξεκαθαρί-­­ζει τὰ πράγματα στοὺς μαθητῆς Του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καταλά-­­βει ποῖα εἶναι ἡ ἀποστολὴ Του καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ δικιά τους ἀπο-­­στολή.

Δὲν ἔχουν καταλάβει ὅτι σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο, δὲν ἦρθαν γιὰ νὰ χαροῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀγωνιστοῦν, νὰ παλεῖσουν, νὰ διακονή-­­σουν, νὰ ταπεινωθοῦν, νὰ προσθέσουν τὸ δικό τους τὸ αἷμα, στὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ δύο μαθητῆς τῆς περικοπῆς, περιμεναν ὀφίκια, ἐγκόσμιες τιμὲς καὶ ἀκόμη ὅτι ὁ Κύριος θὰ δοξασθεῖ σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησι τοῦ Κυρίου ἦταν σαφῆς. «Οἱ ἀγωνιστοί, οἱ τα-­­πεινοί, οἱ σωστοὶ διακόνου, αὐτοὶ ποὺ περνοῦν αὐτὴν τὴν ζωὴ σηκωνώντας τὸν σταυρὸ στὸν μὲ ταπεινώσει καὶ ὑπομονῇ, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καταξιώνονται τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Τὰ ἴδια ἐπαναλαμβάνει καὶ ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέ-­­ρας, ποὺ ἀναφέρεται στὸ δράματικό ἐξίτημα τοῦ Κυρίου. Ὁ Χρι-­­στός, ὡς μέγας Ἀρχιερεὲς, ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς, ἀφοῦ προσ-­­έφερε ὡς ὑπέρτατη θυσία τὸ ἴδιο τὸ σῶμα Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Γιὰ νὰ γίνει ὁ Σταυρὸς, ἡ κλίμακα πρὸς τοὺς οὐρανούς γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν σὲ Αὐτόν.

Αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ὁ Κύριος θέλει ἀπὸ ἐμᾶς στὴν παρούσα ζωὴ, συμπληρώσε ὁ π. Ἀθανάσιος. Γιὰ νὰ δεῖξῃ ὁ Θεὸς εὐ, γιὰ νὰ φτάσει ὁ ἄνθρωπος στοὺς οὐρανούς, θὰ πρέπει ἐδῶ στὴ γῇ, νὰ γίνει σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία.

Ἡ ταπεινώσις ἔχει κόπο, δυσκολίες, σταυροῦ, πολλὲς φορὲς ἐπονείδιστο θάνατο. Δὲν εἶναι εὐκόλο πράγμα. Πρέπει νὰ εἶναι κάποιος ἀποφ

Διάλογος μετά Πρωτειομανοῦς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κάθε ανθρώπινη υπόσταση, ἡ ὁποία εἰσερχόμενη σέ μία ἐκκλησιαστική κοινότητα καί λαμβάνοντας ἀπό αὐτὴν τὸ ὄνομα τῆς γίνεται πρόσωπο, δη- λαδὴ μία ἐτερότητα πού δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρ- χει ἀπὸ μόνῃ τῆς, ἀλλὰ σὲ μία ἀδιόκοπη σχέση μὲ τοὺς ἄλλους. Κατὰ συνέπεια τὸ ἄπορο ἀπὸ μία μο- νάδα κλεισμένη μέσα σὲ μία φύση ἀνίκανο νὰ ἐπι- κοινωνήσει, γίνεται πρόσωπο, ἓνα ἀνοιχτὸ δν πού δημιουργεῖ ἐνα ἀδιόκοπο δίκτυο σχέσεων. Δὲν θὰ πρέπει ὅμως νὰ ξεχνάμε διι μόνῃ ἡ κοινωνία μὲ τὸν ἐπίσκοπο, δηλαδὴ τὸν πρῶτο, εἶναι αὐτὸ πού καταφέρει νὰ ἐπιτύχει τὴν ἐνότητα τῶν διαφορε- τικῶν προσώπων πού βρίσκονται σὲ σχέση. Ἐτοί ἡ ἐνότητα γίνεται ὀργανική ἐν κοινωνίᾳ κατόρ- θωμα, χωρὶς κανένα ἐξαναγκασμό. Ὅσο πιὸ πολὺ ἐπιπυγνάνεται ἡ ἐνότητα μὲ τὸν πρῶτο, τόσο πιὸ πολὺ ἡ Ἐκκλησία μοιάζει μὲ τὴν Ἁγία Τριάδα. Βέ- βαια δὲν ἐπαρκεῖ μόνοι ἡ κοινωνία μὲ τὸν πρῶτο σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ μία κοινωνία σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Καὶ μόνο ἐνας καθολικὸς πρῶτος μπορεῖ νὰ πετύχει τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν χριστιανῶν σὲ ἓνα. **Γιὰ νὰ γίνουμε ὅλοι ἓνα χρει- ἀζεται καὶ ὁ πρῶτος στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου θὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸ τὸ κοινωνικὸ κατόρθωμα.** Κοινωνικὸ κατόρθωμα ἐλευθερίας χωρὶς ἐξαναγκα- σμούς καὶ δόγματα καὶ ἀπρόσωπους παράγοντες, ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι μία ἀπρόσωπη πίστις ἡ μία ἀπρόσωπη οἰκουμενική σύνοδος, χωρὶς τὴν ἐγκρι- ση τοῦ πρῶτου.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τοὺς Πατέρες ὁ ὁποῖοι μιλοῦσαν γιὰ ἐμπειρική θεο- λογία. Ὅσο πιὸ πολὺ στὴν ἐμπειρία τους τὰ πρό- σωπα βρίσκονται σὲ σχέση καὶ ἐπιπυγνάνουν μία ἐνότητα σὲ τοπικὸ καὶ παγκόσμιο ἐπίπεδο, τόσο πολὺ ἐμπειρικὰ μποροῦν νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸ πού καὶ ὁ ἴδιος εἶναι τρία πρόσωπα καὶ γίνεται ἐνό- τησι στὸ πρόσωπο τοῦ Πατρός. Αὕτῃ λοιπὸν εἶναι ἡ ἐμπειρική θεολογία τῶν Πατέρων καὶ δὲν μποροῦ- με νὰ τὴν ἀνοήσουμε ἀν θέλουμε νὰ εἰμαστε ὀρθόδοξοι. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ ποῦ- με **ὅτι ἀκολουθοῦμε πιστὰ τὸ πνεῦμα τῶν Πατέ- ρων τῆς Ἐκκλησίας** καὶ δὲν καταλαβαίνω, γιατί θεωρεῖται ἀρετικὸ.

Απάντησις ὀρθοδόξου: Ἐχεις δίκιο ὅταν λὲς ὅτι οἱ Πατέρες εἶπαν ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐσία ἡ φύσις ἀπρόσωπη. Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑποστασιάζεται ἀπὸ τὰ πρόσωπα. Ποιὲ καὶ πουμενὰ δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε οὐσία ἀπρόσωπη, ἀλλὰ καὶ ποτεὶ καὶ πουμενὰ δὲν μπο- ροῦμε νὰ βροῦμε πρόσωπα ἀνευ οὐσίας. Ἐνῷ λοιπὸν μὰς λὲς ὅτι ἡ οὐσία δὲν ὑπάρχει ἀνευ προ- σώπων, μετὰ παραβλέπεις τὴν οὐσία καὶ μιλάς μὸ- νο γιὰ πρόσωπα. Δηλαδὴ μεῖ ἀλλὰ λόγια βλέπεις τὰ πρόσωπα νὰ ὑπάρχουν χωρὶς τὴν οὐσία, τὴν ὁποῖαν ὑπερβαίνουμι Παραβλέπεις καὶ θεωρεῖς ἀρνητική τὴν οὐσία, γιατί δὲν γνωρίζεις ὅτι **τὰ πρό- σωπα εἶναι διακρισὶς ἀκωνήντες ἐντὸς τῆς κοινῆς οὐσίας.** Μὲ ἀλλὰ λόγια ἐνῷ ἡ οὐσία εἶναι κοινή καὶ μία, τὰ πρόσωπα εἶναι διακρισεῖς ἐντὸς τῆς μίας οὐσίας χωρὶς νὰ τὴν μερίζουν καὶ τὴν διασπούν. Στὴν Ἁγία Τριάδα ἔχουμε τρεῖς διακρισεῖς τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ μία φύσις, δηλαδὴ ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐνέ- ργεια. Ἡ οὐσία, ἡ ἐνέργεια, δηλαδὴ ἡ φύσις, εἶναι κοινὰ καὶ ἀνήκουν στὸν ἴδιο βαθμὸ καὶ στὰ τρία πρόσωπα. Ἐνῷ οἱ διακρισεῖς εἶναι ἀκωνήντες. Κατὰ συνέπεια **ἓνα εἶναι ὁ Θεός, γιατί μία εἶναι ἡ φύσις ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ.** Ἀλλὰ ἐπειδὴ στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει φύσις χωρὶς ὑπόσταση, ἔχουμε τρεῖς ὑποστάσεις ἡ πρόσωπα στὴν Ἁγία Τριάδα. **Τὰ τρία πρόσωπα στὴν Τριάδα εἶναι διακρισεῖς ἐντὸς τῆς θείας οὐσίας, τρόποι υπάρξεως τῆς, καὶ κατὰ συνέπεια εἶναι ὡς πρόσωπα ἀκωνή- νους μετὰτῷ τους.** Δὲν μπορεῖ ἡ ὑπόσταση τοῦ Πατρός νὰ κοινωνεῖ μὲ τὴν ὑπόσταση τοῦ Υἱοῦ, ὥστε νὰ γίνουν καὶ οἱ δύο μία ὑπόσταση. Ἄν αὐτὸ συνέβαινε ὁ Πατὴρ δὲν θὰ ἦταν ἄπλως Πατὴρ, ἀλλὰ Υἱοπάτωρ. Ὁ Πατὴρ ἀνάμεσα στὰ ὑποστα- τικά του ιδιώματα ἔχει: 1) ὅτι εἶναι ἀνάπιος, 2) ὅτι γεννᾷ τὸν Υἱὸ καὶ 3)ὅτι ἐκπορεύετὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτὰ τὸν ξεχωρίζουν σὰν ὑποστατικές διακρισεῖς πού δὲν μπορεῖ νὰ τῆς κοινωνιοῦσῃ στὰ ἄλλα δύο πρόσωπα. Ὁ Υἱὸς ἔχει ὡς ὑποστατικὸ προσωπικὸ ἰδιῶμα μετὰτῷ ἄλλων ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν Πα-τέρα, ἐπειδὴ γεννιέται ἀπὸ Αὐτόν. Αὐτὸ τὸ προσω- πικὸ τοῦ ἰδιώμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κοινοποιεῖσι, οὔτε στὸν Πατέρα, οὔτε στὸ Πνεῦμα. Τὸ Πνεῦμα ἔχει μετὰτῷ ἄλλων σὰν ὑποστατικὸ ἰδιῶμα ὅτι προ-έρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἐπειδὴ ἐκπορεύεται ἀπὸ Αὐτόν. Αὐτὸ τὸ προσωπικὸ ἰδιῶμα, ἀνήκει μόνοι σ' Αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κοινοποιεῖσι οὔτε στὸν Πατέρα οὔτε στὸν Υἱὸ. Ὁ Πατὴρ ὅμως ἔχει σχέση μὲ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα γιατί καὶ οἱ δύο προέρχον- ται ἀπὸ Αὐτόν, ὁ Υἱὸς ἐπειδὴ γεννιέται καὶ τὸ Πνε- ῦμα ἐπειδὴ ἐκπορεύεται. Τὰ πρόσωπα ὡς πρό- σωπα καὶ ὄχι ὡς φύσεις εἶναι διακρισεῖς ἀκωνήντες μετὰτῷ τους, ὅπως πολὺ ὠσατὶ ἀναφέρει ὁ Μέ- γας Βασίλειος στὴν Ἐπιστολὴ 38, 3,4. PG 32,329- 333, τὴν ὁποία σοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑποστατικὰ ιδιώματα ὅλα τὰ φυ- σικὰ ιδιώματα τῆς Ἁγίας Τριάδας (δόξα, μεγαλο- πρέτεια, βασιλεῖα, παντοδυναμία, μακροθυμία, ἀγάπη καὶ ἄλλα) ἀνήκουν, καὶ στὰ τρία πρόσωπα. Ἐτοί **ἡ κοινωνία τῶν Τριῶν δὲν εἶναι κοινωνία προσώπων, ἀλλὰ κοινωνία οὐσίας καὶ οὐσιωδῶν ἐνεργειῶν, δηλαδὴ κοινωνία φύσε- ως.** Μὲ ἀλλὰ λόγια ὁ Πατὴρ, δὲν κοινωνεῖ μὲ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς Πατὴρ, δηλαδὴ ὡς ὑπόστα- ση, ἀλλὰ ὡς Θεός, ὡς φύσις, ἡ ὁποία εἶναι κοινή καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Πνεῦμα. Ἐπομένως ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἡ φύσις Του εἶναι κοινή καὶ στὰ τρία πρόσωπα. **Ἄλλο εἶναι ἡ σχέση καὶ ἐντελὺς ἄλλο ἡ κοινωνία.** Καὶ δὲν μποροῦ- με νὰ μιλοῦμε ὠσατὶ ἀν τοῖμαρῶν μὲν νὰ ταυτίζουμε τὶς ἐννοίες τῶν δύο λέξεων. Εἶναι παραλογισμὸς νὰ ἀναφέρεται κανεὶς συγχρόνως σὲ προσωπική κοι- νωνία καὶ σχέση. Ἄν πρόκειται γιὰ σχέση, δὲν μπο- ρεῖ νὲ κανένα τρόπο νὰ εἶναι καὶ κοινωνία. **Κάθε εἶδος κοινωνίας κανεὶ τὰ κοινωνοῦντα κοινὰ καὶ τὰ ἐνῶνει. Σχέσις ὅμως εἶναι πάντοτε σχέ- σις μετὰτῷ δύο ἢ περισσότερων σχετιζομένων, οἱ ὁποῖοι παραμένουν πάντοτε διαφορετικοί**

Πόσο γνωρίζουν τὸν Χριστόν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρους ἀφοσίωσης στὸ θέλημά του.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν πλειονότητα τῶν κληρικῶν. Ὑστερὸν πνευματικά, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὁποῖο ἔργο τους δὲν ἔχει ἐπιτυχία. Εἶναι φο- βερὸ ἓνας κληρικὸς νὰ εἶναι κοσμικότερος τῶν κοσμικῶν, νὰ εἶναι ἀπρόσεκτος, νὰ μὴ ἀνῆνυ- χεῖ γιὰ τὸ ποῖνιόν του καὶ νὰ μὴ ἔχει τίποτα τὸ ἀξιόμιμστο στὴ ζωὴ του. Εἶναι ἐπιβδῶνον νὰ βλέπει κληρικὸ, ὁ ὁποῖος ἀντὶ γιὰ ποῖμενὰς εἶναι λυκὸς καὶ καθημερινὰ σκανδαλίζει καὶ προκαλεῖ τὰ σχόλια τῶν ἐνοριτῶν του. Ἡ εὐθύ- νη προφανῶς δὲν εἶναι μόνο δική του. Προ- ἐκτείνεται καὶ στὸ μὴτροπολίτη πού τὸν χειρο- τνεύει χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ, ἐὰν ἔπρεπε νὰ γί- νει ἱερέας, γιὰ νὰ διακονήσῃ τὴν Ἐκκλησία.

Εἶναι καιρὸς πιά νὰ ἀνάψῃ στὴν καρδίᾳ τοῦ κάθε χριστιανοῦ καὶ τοῦ κάθε κληρικοῦ ἡ μεγά- λη πυρκαγιά, πού θὰ διακρίνῃ τὸ συμβιβασμὸ μὲ τὸν ἀμαρτωλὸ κόσμον καὶ θὰ ὀδηγήσῃ σὲ ἀποστολικὴ πορεία μὲ θαυμαστὰ καὶ σωτήρια ἀποτελέσματα.

καὶ δὲν γίνονται ποτε ἓνα. Αὐτοὺς εἶναι ὁ λόγος πού οἱ Πατέρες θεωροῦν ἀκωνήντες ὅλες τῖς δια- κρισεῖς πού ὑπάρχουν μέσα σὲ μία φύση. Ἄλλο λοιπὸν οἱ ἀκωνήντες διακρισεῖς, πού χαρακτηρί- ζουν ὑποστάσεις καὶ ἄλλο ἡ κοινὴ οὐσία ἡ φύσις καὶ ἄλλο ἡ σχέση πού ὑφίσταται μετὰτῷ δύο ἀκοι- νωνήτων ὑποστάσεων. Δὲν μπορούμε νὰ μιλοῦμε γιὰ προσωπική κοινωνία ΚΑΙ σχέση, σὰν νὰ εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Δὲν εἶναι μόνο μία λανθασμένη ἔκφραση, ἀλλὰ προκαλεῖ μεγάλη σύγχυση. Συγχέει στὰ πρόσωπα αὐτὸ πού θὰ πρέπει νὰ μένει ἀκοι- νώνητο μὲ αὐτὸ πού εἶναι κοινὸ καὶ ἀνήκει στὴν κοινὴ φύσις. Ἀπὸ τέτοιες συγχύσεις ξεκινοῦν ὅλες οἱ αἰρέσεις.

Ἡ σχέση μετὰτῷ δύο διακρισεων δὲν μπορεῖ ἀπὸ μόνῃ τῆς νὰ ὀρίσει τῖς ὑποστάσεις. Καὶ εἰδικὰ ὅταν ἡ σχέση ταυτίζεται καὶ μετπεδεύεται μὲ τὴν κοινωνία κατὰ τὸ κοινὸ δοκοῦν πού ἰσχυρίζεαι: βρίσκονται σὲ σχέση μὲ κάποιον σημαινεῖ διι κοινωνίᾳ μὲ κά- ποιον. Τὸ ὅτι ὁ Πατὴρ βρίσκειται σὲ σχέση πατρότη- τας μὲ τὸν Υἱὸ, αὐτὸ ἀπὸ μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ ὀρίσει οὔτε τὸν Πατέρα οὔτε τὸν Υἱὸ. Συγχέει ὅμως τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, ἀν αὐτὸ μετπεδεύεται μὲ τὴν κοινωνία. **Μετὰ ὁ Πατὴρ δὲν γνωρίζετὶ μὸ- νο ὡς Πατὴρ, ἀλλὰ καὶ σὰν ἐπὶ πάντων Θεός, ἀνάπιος, θεότης θεογόνος, καὶ διάφορα ἄλλα τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρονται σὲ σχέση.** Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι Σοφία καὶ Λόγος, τὸ ἴδιο καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐπομένως δὲν μπορεῖ μία κατηγορία σὰν τὴν «σχέ- σις» νὰ ὀρίσει ἀπὸ μόνῃ τῆς τὰ πρόσωπα. Οὔτε δὲ θὰ πρέπει ποτε νὰ ξεχνάμε ὅτι τὸ ὄνομα Πατὴρ, Υἱὸς καθὼς καὶ ἡ γέννησις σὲ μὰς εἶναι ἀρρητα καὶ ἀκατόνητα. Δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε οὔτε νὰ ὀρίσουμε τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ ἀπὸ τὴν ἀνύ- παρκτῇ «σχέσι» πατρότητας καὶ υἱότητας. Γιατὶ γιὰ μὰς ἡ πατρότητα καὶ υἱότητα ἔχει ἓνα ἐκκάθαρο νόημα πού γιὰ τὸν Θεὸ δὲν ἰσχύει. Τὸ ἴδιο, καὶ ἡ ἐκπόρευση εἶναι παντελῶς ἀκατανόητῃ. **Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οὔτε καὶ ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ ὀρι- σθεῖ σὰν ἓνα δίκτυο διακρίσεων σχέσεων.** Τὸ ὅτι ὁ Γιώργος βρίσκειται σὲ σχέση μὲ τὸν Γιάννη καὶ τὴ Μαρία δὲν μπορεῖ ἀπὸ αὐτὴ τὴν σχέση νὰ ὀρι- σθοῦ καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Γιώργος, ἡ Μαρία καὶ ὁ Γιάν- νης εἶναι διακρισεῖς πού ἔχουν ἓνα βάθος, γιατί δὲν βρίσκονται ἀπ' ἑξῶ τῆς οὐσίας καὶ οὔτε εἶναι ἀπε- λευθερωμένοι ἀπὸ αὐτὴν. Ἀν ὅμως θὰ προσπα- θήσουμε νὰ ποῦμε διι μόνοι οἱ σχέσεις ὀρίζον τὰ πρόσωπα καὶ νὰ περάσουμε στὴν σχεσιακὴ ὄντο- λογία, ὅπως τὴν ὀνομάζεις, μετπεδεύοντάς τὴν μὲ τὴν κοινωνία, τότε θὰ καταλήγουμε σὲ μία ἀπολυ- ταρχία πού ἐφαρμόζον σήμερα στὴν Σινγαπούρ. Μὲ εἰδικούς μαθηματικούς ἀλογόριθμους ἀνα- λύνουν τὴν κάθε σχέση πού ἔχει ὁ πολίτης πού ζεῖ ἐκεῖ. Αὐτοὶ οἱ ἀλόγηθοι ἀναλύουν τῖς σχέσεις στὸ διαδίκτυο, τῖς σχέσεις στὴν οἰκονομία, τὴν δουλειὰ καθὼς καὶ τῖς τυχαῖες καὶ περιστατικές σχέσεις. Ἄν οἱ ἀλόγηθοι κρῖνουν ὅτι τὸ άτομο πού εἶναι αὐτὸς τῖς σχέσεις θεωρεῖθῃ ἐπικινδύνον τότε ἀμέσως συλ- λαμβάνεται. Ἐδῶ ἔχουμε μία ἐφαρμογὴ τοῦ ὀρι- σμοῦ τοῦ προσώπου ὡς σχέσεως. Καὶ βέβαια ὑπάρχει μία ἀπολυταρχία, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ πρέ- πει ἀπαρτιθῶς νὰ πάρουμε ἀποστάσεις. Βέβαια στὴν κάθε ἀνθρώπινη σχέση καὶ κοινωνία ἡ φύσις δὲν τίθεται ἀπ' ἑξῶ, ὅπως πολὺ ἐμφαλμένα φαντά- ζεσαι, γιατί αὐτὸ εἶναι καὶ ἀντιεπιτημονικὸ καὶ πα- ράλογο. **Τὶ σημαινὶ ἀραγε ὁ ἰσχυρισμὸς σου διι τὰ πρόσωπα σχετίζονται καὶ κοινωνοῦν χωρὶς τὴν φύσι;** Πῶς πραγματοποιεῖται ἓνα τέτοιο γεγο- νός; Γιατὶ δὲν μὰς τὸ ἀναλύεις; Τὶ σημαινὶ γιὰ σένα ὁ Γιώργος βρίσκειται σὲ σχέση καὶ κοινωνία μὲ τὴν Μαρία χωρὶς τὴν οὐσία; Αὐτοὺς λοιπὸν εἶναι ὁ λόγος πού οἱ Πατέρες ὀνομάζουν τὰ πρόσωπα διακρισεῖς ἀκωνήντες ἐντὸς τῆς κοινῆς οὐσίας, ἡ τρόπος ὑπάρξεως τῆς οὐσίας. Αὐτὸ σημαινὶ ὅτι δὲν ὑπάρ- χουν χωρὶς τὴν οὐσία καὶ ὅτι στὴν οὐσία ἀνήκει ἡ ἐνότητα στὴν Ἁγία Τριάδα, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι ἓνας καὶ ὄχι τρεῖς. Ὁ Πατὴρ δὲν ἐνεργεῖ σὰν Πατὴρ σὰν ὑπόσταση, ἀλλὰ ἐνεργεῖ σὰν Θεὸς καὶ ἐπειδὴ Θεὸς εἶναι ὁ Υἱὸς, Θεὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ἔχουμε μία φύσις καὶ ἓνα Θεὸ πού δὲν μερίζετῃ. Γ' αὐτοῖ ἐ γὰρ καὶ τριληπτὴ μοναρχεῖ τὸ Θεῖον, δηλαδὴ μοναρχεῖ ἡ θεία οὐσία καὶ ἡ φύσις καὶ ὄχι μόνο ἡ διακριση τοῦ Πατρός. **Ἡ Ἁγία Τριάδα κατὰ συνέπεια δὲν εἶναι μία συνομοσπονδία προσώπων κάτω ἀπὸ τὴν ὑποστατική μοναρχία ἐντὸς πρῶτου** πού ὑπο- τάσσει καὶ ἐξαναγκάζει, ἀλλὰ μία κοινὴ οὐσία μὲ τρεῖς ὑποστάσεις, μία θέλησις, μία ἐλευθερία, μία ἐνέργεια, δηλαδὴ μία φυσική μοναρχία. Δὲν εἶναι συνομοσπονδία προσώπων πού ἐπιτυγχάνει δυ- ναμικὰ μία ἐνότητα (καὶ τί θὰ γινότανε ἀραγε ἀν δὲν τὴν πετύχαινε;) μὲ τὸ νὰ ὑποτάσσει τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα στὸν Πατέρα, ἀλλὰ ἓνας Θεός, μία οὐσία πού τὴν κατέχουν καὶ οἱ τρεῖς στὸν ἴδιο βαθμῷ, μία οὐσία καὶ τρεῖς διακρισεῖς πού δὲν τὴν μερίζουν.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀναστη- μένη ἀνθρώπινη φύσις πού προσέλαβε ὁ Υἱός. Δὲν εἶναι μία συνομοσπονδία προσώπων πού προσ- παθοῦν νὰ πετύχουν μία ἐνότητα ὑποτασσόμενα σὲ ἓνα πρῶτο. Δὲν εἶναι ἐνα κοινωνικὸ ἐπιτέμνημα ὑπακούσι στὸ πρόσωπο τοῦ πρῶτου. **Εἶναι ἡ ὑπα- κόη στὸν Χριστὸ πού ἐντάσσει τὸν πιστὸ στὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι στὸ πρόσωπο τοῦ ἐκάστοτε πρῶτου.** Ἡ ὑπακοὴ στὸν Χριστὸ σημαινὶ ὅτι ὁ κάθε πιστός, πού ἐντάσσεται στὴν Ἐκκλησία, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐνεργεῖ σὰν πρόσωπο ἀλλὰ σὰν ἀνθρω- πινή φύσις, πού εἶναι ἡ ἴδια φύσις τὴν ὁποία προσέ- λαβε καὶ ὁ Χριστός. Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐνεργεῖ σὰν πρόσωπο, ἀλλὰ σὰν ἀνθρώπου μὲ τὴν ἴδια ἀνθρω- πινή φύσις, τὴν ὁποία προσέλαβε, μὲ ὑποστατική ἐνωση, καὶ ἐνεργεῖ σὰν Θεὸς μὲ τὴν ἴδια θεϊκὴ φύ- σιν, τὴν ὁποία ἔχει μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦ- μα. Ὁμοούσιος κατὰ πάντα μὲ ἐμὰς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὁμοούσιος κατὰ πάντα μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα σὰν Θεός. Ὁ κάθε θεωμνὸς ἔχει κεφαλὴ τὸν Χριστὸ ἐπειδὴ κι αὐτὸς δὲν καλεῖται νὰ ἐνεργεῖ σὰν πρόσωπο, ἀλλὰ ὑποακούοντας στὸν Χριστὸ, ἐνεργεῖ σὰν ἀνθρώπος μὲ τὴν ἴδια φύσις πού προσέλαβε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Κατὰ συνέπεια οἱ θεωμνὸι (οἱ ὁποῖοι στὴν ἀρχαία ἐκκλη- σία γινότουσαν ἐπισκοπὸν) βοήθουν- θερα- πεύουν- τὸν κάθε πιστὸ πού εἰσέχεται στὴν Ἐκκλησία νὰ μὴ ἐνεργεῖ σὰν πρόσωπο, ἀλλὰ σὰν ἀνθρωπινή φύσις. Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν εἶναι κοινῶ- νια θεώσεως, δηλαδὴ μετοχὴ τοῦ κτιστοῦ στὸ Ἄκτι- στον, γιὰτὶ ὁ ἅγιος ἀκολουθοῦν τὴν κοινὴ ἀνθρωπί- νη φύσις, τὴν ὁποία προσέλαβε ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἐνῶσε μὲ τὴν θεότητα ἀσυνχύτως, ἀδιάρετως, ἀτρέπτως καὶ ἀχωρίστως, θεώνοντάς τὴν ἐξ ὀλο- κλήρου. Συνάμα **ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ τὸ θεα- πνεῦριό πού βοηθὰ κάθε πιστὸ νὰ μὴ ἐνεργεῖ σὰν πρόσωπο ἀλλὰ σὰν ἀνθρώπος** καὶ δὲν εἶναι ἡ συναισθηματικὴ ἐμπειρία πεπιτωκτῶν ἀνθρώπων πού φαντάζονται διι ἔχουν ἐπικοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ ἢ μία καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία προσπάθεια ἐτεροπότην, οἱ ὁποῖες μάταια πασχί- ζουν νὰ πετύχουν ἓνα κοινωνικὸ κατόρθωμα, ὑπα- κούοντας σὲ ἓνα πρῶτο, τὸν ὁποῖον μάλιστα πολ- λοὶ φαντάζονται καὶ ἀλλόητῃ.

Σημ. **Ο.Τ.:** Διὰ τὴν ἐνῆλπτον κατανόησιν δυσ- κόλων θεολογικῶν θεμάτων ὁ κ. Γ. Καραλῆς χρησιμοποιεῖ τὴν προσφιλεῖ μέθοδον τῶν ἐρω- ταποκρίσεων, συμφωνῶνς πρὸς τὴν ὁποῖαν προ- τάσσεται ἡ ἐρώτησις, ἡ περιλαμβάνουσα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ «Πρωτεῖ- ου», καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἀνα- σκευάζει αὐτὰ καὶ ἀναλύνει μὲ ἀκριβείαν ποῖα εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις. Ὁ «πρωτειομανής» εἶναι ψευδώνυμον διὰ τὸν ὑποστηρικτὴν τῶν δόσεων τοῦ «Πρωτεῖου».

Ὁρθόδοξος Τύπος

Λόγος εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἦταν σὰν τεῖχος πού μὰς κάλυπτε. Σήμερα φύγαμε ὀλόελα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ πικροῦ Φαραῶ, κι ἀπὸ τοὺς σκλη- ροὺς ἐπιστάτες, καὶ ἀπὸ τὸν πηλὸ καὶ τὴν κατασκευὴ πλίνθων (Ἐξ. α' 14), καὶ κανέναν δὲν θὰ μὰς ἐμποδίσαι νὰ γιορτάσουμε στὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας γιορτῇ γιὰ τὴν ἐξόδο, καὶ νὰ γιορτάσουμε «ὄχι μὲ τὴν παλιὰ ζύμη τῆς κακίας καὶ τῆς πονηρίας, ἀλλὰ μὲ τὰ ἄζυμα τῆς ἐλπίκρειας καὶ τῆς ἀληθείας» (Α' Κορ. ε' 8), χωρὶς νὰ φέρομε μαζί μας οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὸ ἄθεο Αἰγυπτιακὸ πρῶζιμ.

4. Χθὲς σταυρωνόμουν μαζί μὲ τὸν Χριστὸ, σήμερα δοξάζομαι μαζί Του. Χθὲς νεκρωνόμουν μαζί Του, σήμερα ζωοποιούμαι μαζί Του. Χθὲς βαπτίζομαι μαζί Του, σήμερα ἀνασταίνομαι μαζί Του. Ὅμως ἂς καρποφορήσουμε στὸν Χριστὸ πού γιὰ χάρις μας ἔπαθε καὶ ἀναστήθηκε!

Ἰσως νὰ νομίσαιε ποτὶς λέω γιὰ χρυ- σὰν ἡ ἀσπὴν ἡ ὑράσματα, ἡ γιὰ ἀθα- φανεῖς καὶ πολὺτιμους λίθους, δη- λαδὴ τὴν ρευστὴ ὕλη τῆς γῆς, πού μέ- νει κάτω, τῆς ὁποίας πάντοτε τὸ πε- ρισσότερο μέρος κατέχουν οἱ κακοί, καὶ ὅσοι εἶναι ὀδῶλοι τῶν γηϊνῶν πραγμάτων καὶ τοῦ κοσμικοῦταρτα- διαβόλου. Ἄς προσφέρουμε ὡς καρποὺς τοὺς ἰδίους τοὺς εαυτοὺς μας, πού εἶναι τὸ πολυτιμότερο καὶ τὸ ἀγαπτιότατο κτήμα τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἀποδώσουμε στὴν εἰκόνα, πού εἶναι ὁ Χριστός, τὸ «πᾶν εἰκόνα» (Γεν. α' 26), ἂς καθανώσουμε τὸ ἀζώμια καὶ, ἂς τιμῆσουμε τὸ πρωτότυπο τῆς εἰκόνας μας, δηλαδὴ τὸν Χριστὸ, ἂς γνωρίσουμε τὴ δύναμη τοῦ μυστηρίου, καὶ γιὰ χάρις τίνος πέθανε ὁ Χριστός.

5. Ἄς γίνουμε ὅπως ὁ Χριστός, γιατί καὶ ὁ Χριστὸς ἔγινε ὅπως ἐμεῖς οἱ ἀνθρώποι. Ἄς γίνουμε θεοὶ γι' Αὐτόν, ἐπειδὴ καὶ Ἐκεῖνος ἔγινε ἀνθρώπος γιὰ χάρις μας. Ἐλαβε τὸ χειρότερο γιὰ μὰς δῶσε τὸ κα- λύτερο. Ἐγίνε φτωχὸς, γιὰ νὰ πλουτίσουμε ἐμεῖς μὲ τὴ φτώχεια Του (Βλ. Β' Κορ. ἡ' 9). Ἐλαβε μορφή δούλου (Φιλιπ. β' 7), γιὰ νὰ ἀπολαύ- σουμε ἐμεῖς τὴν ἐλευθερία. Κατέβηκε γιὰ νὰ ὑψωθοῦμε. Ὑπέμεινε πει- ρασμούς, γιὰ νὰ νικήσουμε τοὺς πειρασμούς. Ὑπέμεινε τὴν ἀτίμωση, γιὰ νὰ μὰς δοξάσει. Πέθανε, γιὰ νὰ μὰς σώσει. Ἀνέβηκε, γιὰ νὰ μὰς ἀνεβάσει πρὸς τὸν αἰἶτο Του, ἐμὰς πού βρίσκομασταν κάτω στὴν πτώσις τῆς ἀμαρτίας. Ἄς δώσω ὁ καθένας τὰ πάντα. Ἄς δώσω ὡς καρπὸ τὰ πάντα στὸν Χριστὸ πού ἔδωκε τὸν ἑαυτὸ Του λύτρο καὶ ἀντάλλαγμα γιὰ χάρις μας (Ματθ. κ' 28)! Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προσ- φέρι τιποτε καλύτερο ἀπὸ τὸν αἰἶτο του, αὐροὺ θὰ ἔχει ἐννοήσι τὸ μυστήριο καὶ θὰ ἔχει γίνει ὅλα ὅσα ἔγινε Ἐκεῖνος γιὰ χάρις μας.

6. Σ' ἐσὰς, βέβαια, ὅπως βλέπεται μπροστὰ σας, ὁ Πατέρας μου προσφέρει ἔμένα ὡς ποῖμενα. Διότι αὐτὸ ἐλπίζει καὶ εὐχεται καὶ ζητᾷ ἀπὸ ἐσὰς, ὁ καλὸς ποῖμενός, πού προσφέρει τὴν ψυχὴ του γιὰ τὰ πρόβατα. Καὶ σὰς δίνει τὸν αἰἶτο του ὄχι μὰς φορὰ μόνον Του ἀλλὰ δύο φορές, μαζί μ' ἐμένα. Ἐμένα πού εἰμαι ἡ ράβδος πού στηρίζει τὰ γηραστία Του, τὴν κἀνερ ράβδον πού πνεύματος, καὶ προσθέτει στὸν ἀψυχο ναὸ πού βρίσκόμεσαι, ἔμένα τὸν ἐμψυχο, στὸν δὲ πανέμορφο καὶ οὐράνιο ναὸ προσθέτει τὸν ὁποῖονήθηται ἀπὸ ἐσὰς, ὁ ὁποῖος, ὅσο μικρὸς καὶ νὰ 'ναι, εἶναι γι' αὐτὸν τὸ πολυτιμότερο πράγμα, πού ἔγινε ἐστὶ μὲ πολὺν ἱδρώτα καὶ κόπους, καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε διι ἀξίζει αὐτοὺς τοὺς κόπους. Καὶ τί μεγάλη πού εἶναι ἡ μεγαλοψυχία Του, ἡ γιὰ νὰ πῶ πιὸ ὠσατὶ ἡ ἀγάπη Του πρὸς τὰ πνευματικά Του τέκ- να, πού σὰς προσφέρει ὅλα τὰ δικά Του, τὰ γηραστία, τὴ νεότητι, τὸν ἀρχιερέα, τὸν κληροδότῃ, τὸν κληρονόμο, τὰ λόγια πού ποθοῦσατε. Κι ἀπὸ τὰ λόγια, ὄχι τὰ τυχαία, πού πετοῦν στὸν ἀέρα καὶ σταματοῦν στα αὐτιά, ἀλλὰ ἐκεῖνα πού γράφει τὸ Πνεῦμα καὶ τὰ τυπώνει σὲ Ἄλφει- νες, θέλω νὰ πῶ σὲ σαρκικὲς πλάκες, καὶ τὰ ὁποῖα λόγια δὲν χαρά- ζονται στὴν ἐπιφάνεια οὐτε ὀβρινωτὴν εὐκόλα, ἀλλὰ χαράσσονται βα- θὰ μὲ τὴ χάρις καὶ ὄχι μὲ μέ

Ασέβεια Βουλευτού

Θυμό και αγανάκτηση προκαλεί η δήλωση βουλευτού του κυβερνώντος κόμματος, δέκα ημέρες πριν τὸ Ἅγιο Πάσχα, ὅτι ἡ Ἀφὴ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς εἶναι πανανιστικὸ ἔθιμο. Δυστυχῶς ἐπιβεβαιώνεται γιὰ ἄλλη μία ἀπὸ φεορά, ὅτι τὴν Χώρα μας τὴν κυβερνοῦν ἄνθρωποι ἀθεοί, ἀσεβεῖς, σκοταδιεῖς, λαϊκιστὲς καὶ ξένοι πρὸς τὴν παράδοση καὶ καὶ βιώματα τοῦ ὁπλοῦ χριστιανοῦ Ἑλληνα πολίτη. Ὁ κ. Μπαλαούρας ἴσως δὲν γνωρίζει οὔτε ἀδιόσειστα ἱστορικὰ στοιχεῖα, οὔτε ποῖα εἶναι ἡ διαφορά μεταξὺ πανανισμού καὶ χριστιανικῆς πίστεως. Τὸ Ἅγιο Φῶς εἶναι ἡ ἀπὴ μαρτυρία τῆς ὑπαρξῆς τοῦ Θεοῦ. Καὶ μάλιστα, μία μαρτυρία αἰώνων, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνεται μόνο μὲ τὴν παρουσία Ὁρθόδοξου Πατριάρχη στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου. Ἰσως ὁ κ. Μπαλαούρας, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς ἄθεες καὶ ὁλιστικὲς ἰδεολογίες δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ Ἅγιο Φῶς δὲν εἶναι μαγγάνεια καὶ μαγεῖα, ἀλλὰ ἕνα Θαύμα, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς τονώνει τὴν πίστη τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν θέλῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ αὐτονόητα, ἅς ἀνοίξῃ τοὺς ἱστορικοὺς διαφοροετικὸν περιόδον, τόσο ἀλλοθροδοξοὺς ἡ χριστιανοὺς ἄλλων δογμάτων, ὅσο καὶ ὀρθόδοξους ἱστορικοὺς.

Ἄραγε ὁ κ. βουλευτὴς γνωρίζει ὅτι ὁ πανανισμὸς ἔχει σχέση μὲ τὴν μαγεία, τὶς σκοτεινὲς δαιμονικὲς δυνάμεις, τὰ βρώμικα πᾶθῃ τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ τὸ θαῦμα στὴν πίστη προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀναστάντα Κύριο ; Ἄραγε ὁ κ. Μπαλαούρας δὲν ἐνημερώθηκε γιὰ τὶς δηλώσεις τόσο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματός του κ. Τσίπρα, ὅσο καὶ ἐπιστημόνων ποὺ ἐργάστηκαν γιὰ μῆνες γιὰ τὴν ἀναστήλωση τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τοὺς προηγουμένους μῆνες, καὶ μόνο λόγια δέους καὶ θαυμασμοῦ εἶχαν νὰ ποὺν; Τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν χαρακτηρίζονται καὶ τόσο γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη τους, ὅμως αὐτὰ ποὺ εἶδαν καὶ αἰσθάνθηκαν τοὺς ἔκαναν νὰ μιλοῦν μὲ σεβασμὸ καὶ φόβο!

Ἰσως ὁ κ. Μπαλαούρας, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς ἀπόψεις τῆς Ἑνωσις ἀθέων καὶ τὶς ἀριστερὲς ἰδέες του νὰ μὴ ἔχει ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ Χώρα μας, στὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους θρησκευόμενους μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεοῖ.

Εὐστοχη νομίζουμε ἦταν ἡ δήλωση τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε:

«Πρόκειται γιὰ ἕνα ἑλιθερό παραλήρημα ἀνθελληνικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς ρητορείας. Γιὰ λόγον σκοταδιατικὸ καὶ βαθύτητα λαϊκίστικο, ποὺ ἐκφέρεται μὲ τὸ προσωπεῖο τοῦ δῆθεν προοδευτισμοῦ. Δυστυχῶς, κάποιου, λίγο πριν ἀπὸ τὶς ἁγιες ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἐπιχειροῦν νὰ ἀποκτήσουν ὑπόσταση καὶ νὰ κάνουν καριέρα, ὑβρίοντες χυδαῖα τὴν πίστη τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν Ἑλλήνων. Εἰς μάτην δόμω».

Ἰσως ὁ κ. Μπαλαούρας, καὶ οἱ ὁμόπιστοί του νομίζουν ὅτι ἡ Ἀφὴ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς πρόκειται γιὰ "τρύκ", τὸ ὁποῖο ἀπειθύνεται σὲ εὐπιστοὺς καὶ ἀφελεῖς ἀνθρώπους. Θὰ θέλαμε νὰ τοῦ ὑποδείξουμε ὅτι πολλοὶ σάν καὶ αὐτὸν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, ἔχουν τὴν ἴδια ἀσεβῆ ἰδεά. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ μία ἐπίσκεψη στὸν Πανάγιό Τάφο τὸ Μεγάλο Σάββατο νομίζουμε ὅτι θὰ τὸν συγκλονίσῃ μὲ αὐτὰ ποὺ θὰ δῇ καὶ θὰ αἰσθανθῇ.

Γ.Κ.Τ

85% ὑπὲρ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Ἡ δημοσκόπηση τῆς Pal-tos Analysis διὰ τὸ κανάλι TVXS δίδει ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειονότης θέλει τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ διδᾶσκαται. Εἰς ἄλλα ζητήματα παρατηρεῖται μᾶλλον ὅτι ὑπάρχει παραπληροφόρηση διὰ τοῦτο ἀπαντοῦν πολλοὶ μὴ χρειάζεται φορολόγησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἐνὼ αὐτὴ ἦδη φορολογεῖται. Συμφώνως πρὸς τὸ tvxs.gr τῆς 4ης Ἀπριλίου 2017:

«Ἡ κυβερνητικὴ πρόταση γιὰ τὴ συνταγματικὴ ἀναθεώρηση, ποὺ δόθηκε πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὴ δημοσιότητα, προβλέπει μεταξὺ ἄλλων τὸν διαχωρισμὸ Κράτους – Ἐκκλησίας... Σύμφωνα μὲ τὴν ἔρευνα, ὁ διαχωρισμὸς Κράτους – Ἐκκλησίας φαίνεται νὰ εἶναι ἕνα ζητήμα ποὺ διχάζει τὴν κοινωνία, μὲ τὴν πλειονότητα ὠστόσο νὰ τάσεται "κατὰ". Πλήρῃ διαχωρισμὸ ζητᾶ τὸ 42%, ἐνῶ τὸ 54% ἀπαντᾶ πὺς διαφωνεῖ μὲ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ. Σύμφωνα μὲ τὴν ἔρευνα τοῦ Tvxs.gr, ὁ διαχωρισμὸς Κράτους – Ἐκκλησίας φαίνεται νὰ εἶναι ἕνα ζητή-

Καὶ διαθρησκειακὴ Ἱστορία!

Μετὰ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀκολουθεῖ ἡ ἀλλοίωσις τοῦ μαθήματος τῆς Ἱστορίας καὶ μάλιστα εἰς διαθρησκειακὴν κατεύθυνσιν! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία τοῦ Τύπου» τῆς 3ης Ἀπριλίου 2017:

«Γενικὴ κατεύθυνση στὸ Δημοτικὸ εἶναι ἡ σύνδεση τῶν ἐλληνικῶν μύθων μὲ τοὺς μύθους ἄλλων λαῶν (π.χ. ὁ μύθος τοῦ Κῦκλῳκα βρέθηκε ἀκόμῃ στὴ Φινλανδία, στὴν Ἰρλανδία, στὴν Ἰταλία, στὴ Γροιλανδία, στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Κίνα). Ἀκόμῃ, προτείνεται ἡ ἐρμηνευτικὴ ἀποδόμευση τῶν μύθων «ἀπὸ τὶς πολιτικῆς, στρατιωτικῆς, ἰδεολογικῆς καὶ πολιτισμικῆς διαδικασίης τῶν προϊστορικῶν κοινωνιών». Μὲ ἔμφαση καὶ στὶς σημαντικὲς τεχνολογικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτισμικῆς ἀλλαγές, καὶ λιγότερον στὴν εξέταση συγκεκριμένων προσώπων ἢ γεγονότων, μὲ τὴν ἐξάιρεση τῆς ἱδρυσης τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους καὶ τῶν δύο Παγκοσμίων Πολέμων. Προτείνεται ἡ γνωριμία τῶν μαθητῶν μὲ τὴν Αρχαιολογία ὡς ἐπιστήμη. Ἡ ἱστορία τῶν

προσωπικότητων δίνει τὴν θέση τῆς στὴν Ἱστορία τῶν θεσμών, στὴν πρόταση ἐπιτροπῆς ἐπιστημόνων ποὺ συνέστησε τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) γιὰ τὰ νέα προγράμματα Ἱστορίας. Τὸ κείμενο ἀποτελεῖ τὴν πρώτη ἐπίσημη πρόταση γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἀναλυτικῶν προγραμμάτων στὴν Ἱστορία ἀπὸ τὸ 2018 καὶ ἀναμένεται ὅτι θὰ προκαλέσει τίς ἐπόμενες ἡμέρες ντυμπᾶν καὶ ἐντονες συζητήσεις. Ἡ διδασκαλία τῆς ἱστορίας, σύμφωνα μὲ τὴν πρόταση ins ἐπιτροπῆς, ἀκολουθεῖ τὴ λογικὴ τῆς «διαθρησκειακῆς προσεγγίσεως» ποὺ εἶδαμε στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλὰ χωρὶς τὶς πιθανότητες νὰ βρεῖ τόσο ἰσχυρὸ ἀντίπαλο ὅσο αὐτὸν ποὺ στάθηκε ἀπέναντι στὸν τότε ὑπουργὸ Παιδείας, Νίκο Φίλη. Ἐτοῖ, τὸ ΙΕΠ ἀπομακρύνει τὸν φακό του ἀπὸ τὴν τοπικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπικεντρώνεται στὶς σχέσεις τῆς μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ καὶ τὴ Βαλκανικὴ Ἱστορία. Προβάλλονται τὸ «πολυπολιτισμικὸ» μοντέλο καὶ ἡ «ἀνεκτικὴ ἐθνικὴ ταυτότητα, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἀπαλλάγμενὴ ἀπὸ μισαλλοδοξία καὶ ξενοφοβία».

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Δοχειαρίου διὰ τὸ πρωτοσέλιδον τοῦ Ο.Τ.

Τὰ πρόσφατα ἄρθρα τοῦ Ο.Τ. ἔχουν δορυθῆσαι πολλοὺς, διότι ἀποκαλύπτουν τὴν θεολογικὴν προπαγάνδα ποὺ ἀκολουθοῦν ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν ἐπιβολὴν Πρωτείου εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἀποδοχὴν ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα. Εὐτυχὸς ὑπάρχει ἐργήγορσις ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐτα ἀφυπνίζοντες ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι. Ὁ Πανος. Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Δοχειαρίου ἐδημοσίευσε κείμενον, τὸ ὁποῖον ἄνευ ἀμφιβολίας ἀποτελεῖ σχολῆον εἰς τὰ ὅσα ὁ κ. Γεώργιος Καραλῆς ἔγραψε εἰς τὸ πρωτοσέλιδον ἄρθρον τοῦ Ο.Τ. (φ. 2152/10.02.2017) μὲ τίτλον «Κολοσσαιά προπαγάνδα ἐπιβολῆς πρωτείου». Παραθέτομεν τὸ κείμενον ὡς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ vimaorthodoxias.gr τῆς 4ης Ἀπριλίου 2017:

«Μία μικρὴ συνέχεια ἀπὸ τὰ ἀνήκουστα. Αὐτὰ οὐτε στὴν θεία ἀποκάλυψη τὰ βρίσκουμε, οὐτε στὴν θεία παράδοση. Εἶναι πάντα ἄγνωστα καὶ στοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ στοὺς ἁγίους Πατέρες. Καὶ ὅλα αὐτὰ, γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ἐπάρατη διδασκαλία τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ παπισμοῦ!

Ἐνας παλιὸς καρδινάλιος ποὺ ἔλεγε: «Θὰ βροῦμε ἐμεῖς τρόπο νὰ σὰς παρουσιάσουμε τὸ πρωτεῖο εἰς τὴν πὺν τὸ ἀποδεχθῆτε». Καὶ νά, ποὺ εἶχε καὶ προφητικὰ χαρίσματα ὁ Τιμτρέ. Ὅριστε λοι-

Πιστεύω πὺς ἡ πίστη μας εἶναι ἐξ ἀποκαλύψεως. Ἐπὶ πιστεύω πὺς ἡ κατὰ τὴν τῆς θείας ἀποκάλυψεως εἶναι ἔλλαμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ εὐχὴ πρὸ τῶν θείων ἀναγνωσμάτων στὴν θεία Λειτουργία αὐτὸ μὰς λέγει: «Ἑλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις

Τὸ Κολυμβάριον στηρίζει ἐπισήμως ἡ Κυβέρνησις!

Κείμενον ἀνῆρτησεν εἰς τὸν ἐπίσημον ἱστοτόπον του τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος μὲ τίτλον «Ἐκκλησιαστικὴ Διπλωματία», εἰς τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τὸ ΠΣΕ, τὸν διαθρησκειακὸν διάλογον καὶ τὴν «Σύνδοξον» τοῦ Κολυμβarioυ!Ἐταῖ ἐδραίνονται ὁ οἰκουμενισμός! Παραδέτομεν τὸ μεγαλυτέρον τμήμα τοῦ κειμένου ὡς ἀνηρτήθη τὴν 5ην Ἀπριλίου 2017:

«Ἡ Ἑλλάδα διατηρεῖ ἱσχυροὺς ἱστορικοὺς δεσμούς, μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Ὁρόνο καὶ τὰ ὑπόλοιπα Ἑλληνορθόδοξα πρεσβυεῖη, καθὼς καὶ τὰ νεοπαγὴ Πατριαρχεῖα καὶ τὶς Ὁρθόδοξες Ἀὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, καὶ ὑποστηρίζει τὶς δράσεις καὶ πρωτοβουλίες τους σὲ θέματα διαθρησκειακοῦ καὶ διαπολιτισμικοῦ διαλόγου, προστασίας τῆς θρησκευτικῆς ἑλευθερίας, προστασίας τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς θρησκευτικῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς...

Ἡ Ἑλλάδα παρακολουθεῖ τὴ δραστηριότητα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τὶς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὶς ἄλλες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, μὲ τὶς ὁποῖες, ἄλλωστε, διατηρεῖ στενὴν ἐπικοινωνία. Στὸ πλαίσιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς διπλωματίας, ἡ Ἑλλάδα ὑποστηρίζει καὶ προβάλλει τὶς διεθνεῖς πρωτοβουλίες καὶ διαθρησκειακὲς ἐπαφές τῶν χριστιανῶν, μουσουλμανικῶν καὶ ἰουδαϊκῶν φορέων καὶ θεσμῶν τῆς.

Τὴν πορεία τοῦ διορθόδοξου διαλόγου, καθὼς καὶ τὴν πραγματοποίηση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῆς Σύνδοξος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας στὴν Ὁρθόδοξο Ἀκαδημία Κρήτης, ἀπὸ 16 ἕως 27 Ἰουνίου 2016, παρακολοῦν, θοσε μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ ἐν γένει Χριστιανικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπότητας.

Μετὰ ἀπὸ προσυνοδικὴ διαδικασία, στὴν ὁποία συμμετεῖ-

ῆμῶν τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς». Συνεπῶς, δὲν εἶναι οὔτε γνώμες δικῆς μας, οὔτε συστήματα καὶ τρόποι μεταφράσεως.

Οἱ σημερινοὶ μεγάλοι θεολόγοι, σίγουρα μετὰ ἀπὸ πολλὰ ἀκασῃ, νηστεία καὶ προσευχὴ, καὶ σπουδὴ εἰς τὴν Ἑσπερίαν καὶ νοῦν πλοῦσιον, μὰς παρουσιάζουν ὅπὶ γνωρίσαν τὶς σχέσεις τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος! Καὶ ἡ ἐνότητά ἐπαυσε πιά νὰ εἶναι στὴν ἀπρόσιτη καὶ ἀκατάληπτη οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ στὸ πρωτεῖο τοῦ Πατρὸς! Καὶ ὅπὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος! Κατὰ συνέπεια, ὅπως στὴν Ἁγία Τριάδα ὑπάρχει ἕνας πρῶτος, ἐτοῖ καὶ στὴν Ἐκκλησία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας πρῶτος!

Ἀκούστε κὶ ἄλλα: Ἡ Ἐκκλησία τὸν Αὐγουστίνου, τὸν ἐπίσκοπο Ἰππώνως τὸν εἶπε ἱερὸ Αὐγουστίνου, δὲν τὸν εἶπε ἅγιο. Ἡ διὰ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχει προηγουμένον ἰστίαν ἱστορία. Τὸν Ἰσαάκ τὸν, Σύρο δὲν τὸν εἶπε ἅγιο, τὸν εἶπε Ἀββά. Ὁ πρῶτος ἔχει φοβερὰς ἀποκρίσεις πᾶνω στὶς ὁποῖες στηρίζεται ὅλο τὸ κατασκευασμα τῆς δυτικῆς θεολογίας. Καὶ ὁ ἄββας Ἰσαάκ κάπου παρεκκλίνει. Σήμερα στὸν πρῶτο κτίσαμε καὶ ναοὺς καὶ μοναστήρια καὶ στὸν δεύτερο κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψη ποὺ εἶχε ἕνας σύγχρονος ἀσκητῆς καὶ προφήτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ κολήσαμε τὸ «ἅγιος».

Ἐτοῖ, ἔχει πλήρη πτὶ ἐφαρμογὴ τὸ «ἐὰν μὲν ὁπίσω ἐπιανθανόμενοι, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτείνόμενοι», μέχρι τοῦ νὰ γνωρίζουμε τὶς σχέσεις τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ νὰ

τῶν θρησκειῶν καὶ κατέχει, αὐτοτέλως ἢ ὡς οὐσιαστικὴ πτυχὴ τοῦ διαπολιτισμικοῦ διαλόγου, σημαντικὴ θέση στὸ πλέγμα τῶν διεθνῶν σχέσεων. Ἐγὼ δὲ, ὡπληλ προτεραιότητα στὴν ἡμερήσια διάταξὴ τῶν διεθνῶν Ὁργανισμῶν, στὸ

Α΄ Διαθρησκειακὴ Διάσκεψις εἰς Ἀθήνας, 2015.

λος τῆς Συνοδικότητος ὡς θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δόθηκε μῆνυμα ἐνότητος καὶ ἐλπίδας.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν εἶχε συγκροτήσει τὴν Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῆς Σύνδοξος γιὰ τὸν συντονισμό ὁλων τῶν δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς διοργανώσεως τῆς Σύνδοξος, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια προετοιμασίας τῆς.

Ὁ οἰκουμενικὸς διάλογος, ποὺ διεξάγεται μετὰξὺ Ὁρθόδοξου καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πέραν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ καὶ δογματικοῦ νοήματος, πο, ἔχει ὁδηγήσει τὶς δύο μείζονες χριστιανικῆς ὁμολογίης σὲ συνεργασία γιὰ τὴν προάσπιση τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιών καὶ τὴν προστασία τοῦ Περιβάλλοντος.

Ἡ Ἑλλάδα ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία στὸ διαθρησκειακὸν διάλογο, ὁ ὁποῖος προωθεί τὸ σεβασμὸ τῶν δικαιωμάτων τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἐνισχύει τὴν κατανόηση μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλάδα προβάλλει τὴν ἐν προκειμένῳ δραστηριοποίηση τῶν Ἑλληνορθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὴν παρούσα κρίση στὴν εὐρύτερη περιοχή τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὅπου ἐδρεύουν τὰ πρεσβυτεῖα Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ ἡ Μονὴ Σινᾶ, ἡ Ἑλλάδα παρακολουθεῖ μὲ ἀνσχυρὰ τὶς ἐξελίξεις καὶ ἐκφράζει τὸ ἰσχυρὸ τῆς ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν προστασία τῶν ἐκεί χριστιανικῶν κοινοτήτων καὶ τῶν χριστιανικῶν προσκυνημάτων καὶ Μνημείων.

Στὸ πλαίσιο αὐτὸ διοργανώθηκε μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Νίκου Κοτζιά, τὸν Ὀκτώβριο 2015, ἡ Διεθνὴς Διάσκεψη Ἀθηνῶν μὲ θέμα τὸ θρησκευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ πλουραλισμὸ καὶ τὴν ἐιρηνικὴ συνύπαρξὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Συμμετείχαν Ἀρχιεροὶ Ἐκκλησιῶν, Ὑπουργοί, θρησκευτικοὶ ἡγέτες ἀπὸ ὅλες τὶς χώρες τῆς Σέσης

Ἡ Διεκρὴς Ἱερὰ Σύνδοξος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἡ Δ.Ι.Σ. κατόπιν ἐνάρξεως δημοσίου διαλόγου περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ ἱσχύοντος Συντάγματος μελετᾷ ἐπισταμένως τὸ θέμα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ θὰ προβρεῖ λίαν προσεχῶς σὲ ἀνακοινώσεις.

Ἀκολουθῶς ἀσχολήθηκε μὲ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν: ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας, ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς, ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων, ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ τῆς Νεότητος, ἐπὶ τῶν Διορθόδοξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων καὶ ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καὶ τῆς Διαφωτισέως.

Στὶς 11.00 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καὶ τὰ Μέλη τῆς Διεκρὸς Ἱερᾶς Σύνδοξος συναντήθηκαν μὲ τὸν Διευθύνοντα Σύμβουλο τῆς Ἐταιρείας Ὑδρεύσεως καὶ Ἀποχετεύσεως Πρωτεύουσῆς (Ε.Υ.Δ.Α.Π. Α.Ε.) κ. Ἰωάννη Μπενίσση καὶ τὸ Ἐκτελεστικὸ Μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἐταιρείας κ. Κωνσταντῖνο Βασιλείδῃ, τοὺς ὁποῖους εὐχαρίστησαν γιὰ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ αἰτήματος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐτοίαιας νὰ συμπεριληφθοῦν στὰ κοινωνικὰ τιμολόγια τῆς Ε.Υ.Δ.Α.Π. 124 Φιλελευθωρικῆς Δομῆς τῆς Ἱερᾶς

ἀπορρίπτουμε ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία θέσπισε ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς διακρίσει.

Ὅλα αὐτὰ, νὰ τὸ πῶ λαϊκᾶ, ἴσως καὶ λίγο ἀπρεπτα, εἶναι κωλοχούμπες, ποὺ ἔχουμε δυστυχῶς καὶ θεατῆς καὶ ἀκροατῆς. Ὁ Χριστὸς, ποὺ κρατᾷ τὸ πηρᾶλιο τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ κάποιος πρῶτος καὶ ἀλάθηςτος, παρακαλοῦμε καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύουμε νὰ τὸ κρατήσῃ σὲ σταθερὴ ρότα πορείας μῆσα στὰ πελάγη τοῦ κόσμου. Ναυτία μὰς ἐπίσσε καὶ ζητούμε ἀντίδοτο, γιὰ νὰ σταματήσουμε νὰ ἀντραλῶμεστε, καὶ ποῦ; μῆσα στὸ καράβι τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἔχω ὁραση, γιὰ νὰ ἐπекτεῖν τὸν λόγο. Γι' αὐτὸ σὰς δίνω, ἀγαπητοὶ μου χριστιανῶ, ἀντὶ τὴν φορὰ αὐτὰ τὰ ὀλίγα, ἀπλὰ καὶ καπνοστή. Δὲν τὰ παρουσιάζω στοὺς καθηγητῆς τῶν Πανεπιστημίων, ἀλλὰ στὸν λαὸ, τὸν θεματοφύλακα τῆς πίστεως. Καὶ σὰς παρακαλῶ εὐχεσθε στὶς καρδιές τῶν νέων θεολόγων νὰ ὑπάρχῃ ἔλλαμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὄχι ἐκλάμψεως τοῦ νοῦ ποὺ οὐδέποτε ἠγμεδνευσε τῶν πνεύμας τους.

«Κατάσσουν, Κύριε, τὸν νοῦν μας ἠγμεύονας».

Γιὰ νὰ γίνῃ ὁμως αὐτὸ, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ προϋπόθεση τῆς ἁγίας ἀσκήσεως...».

«ΚΑΘΟΛΙΚΗ»: «Σύναξις» τὸ Κολυμβάρι!

Ἀκόμῃ καὶ ἡ ἐπίσμιος ἐφημερίς «Καθολικὴ» υἰοθετεῖ διὰ τὴν «Σύνδοξον» τοῦ Κολυμβαρίου τὸν ὅρον ποὺ ὁ Ο.Τ. εἶχε προτείνει ἀπὸ τὸ 2015, ὡς «Σύναξις» ἢ «Ἱεροσύναξις». Νὰ ἐπισημάνωμεν ἐπίσης ὅτι ὁ φερόμενος ὡς Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παπικῶν Ἀθηνῶν μὲ τὰς δηλώσεις του ἔρχεται εἰς τελείαν ἀντίθεση μὲ τὸ ἄρθρον τοῦ Ο.Τ. «Καθηγνῆται ἀγνοοῦν τὰ δόγματα», εἰς τὸ ὁποῖον καταδεικνύεται ὅτι δὲν εἶναι πολιτισμικὸν τὸ πρόβλημα μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Παπικῶν, ἀλλὰ καθαρὸς θεολογικόν.

Παραδέτομεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Λεωνοδόρου Βαμβακάρη «Οἰκουμενικὴ διάσταση τοῦ Χριστιανικοῦ μὲς χρέους» ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Καθολικὴ» τῆς 14ης Μαρτίου 2017:

«...πῆρε τὸ λόγο ἡ κ. Ἀντωνία-Θεοδώρα Ζαλώνη, ἡ ὁποία μίλησε μὲ θέμα «Μία κοινὴ πορεία Πίστης, Ἐπίδοας, Ἀγάτης. Μία προσωπικὴ μαρτυρία». Στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας τῆς ἀναφέρθηκε στὸν Οἰκουμενισμό καὶ συνέχισε ἀναφερόμενη στὶς πολλές προσπάθειες ποὺ ἔχουν γίνεῖ μέχρι σῆμερα γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ αὐτὴ κίνηση καὶ στὴν Καθολικὴ καὶ στὴν Ὁρθόδοξη καὶ στὴν Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ στὶς μεγάλες δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν ὅσοι πιστεύουσιν στὸν Οἰκουμενισμό.

Ἡ προσωπικὴ τῆς μαρτυρία ἀφορροῦσε τὴν οἰκονέμεια τῆς, στὴν ὁποία ὁ πατέρας τῆς ἦταν Καθολικός, ἀλλὰ ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ», ὅταν ἐκείνη ἦταν σὲ βρεφικὴ ἡλικία καὶ ἡ μητέρα τῆς ἀν

Ὁ βικαρίος τοῦ Βικαρίου!

Εἰς τὸν Πατισμόν ὑπάρχει σύγχυση συνοδικότητος καὶ δημοκρατικότητος. Ὁ Οὐνίτης κ. Δημητρίος Σαλλάγας ἔγραψεν ἄρθρον μὲ τίτλον «Ἡ Συνοδικὴ ἀσκηση τοῦ πρωτείου τὸν πάπα Ρώμης», εἰς τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Πάπα νὰ ἐκ